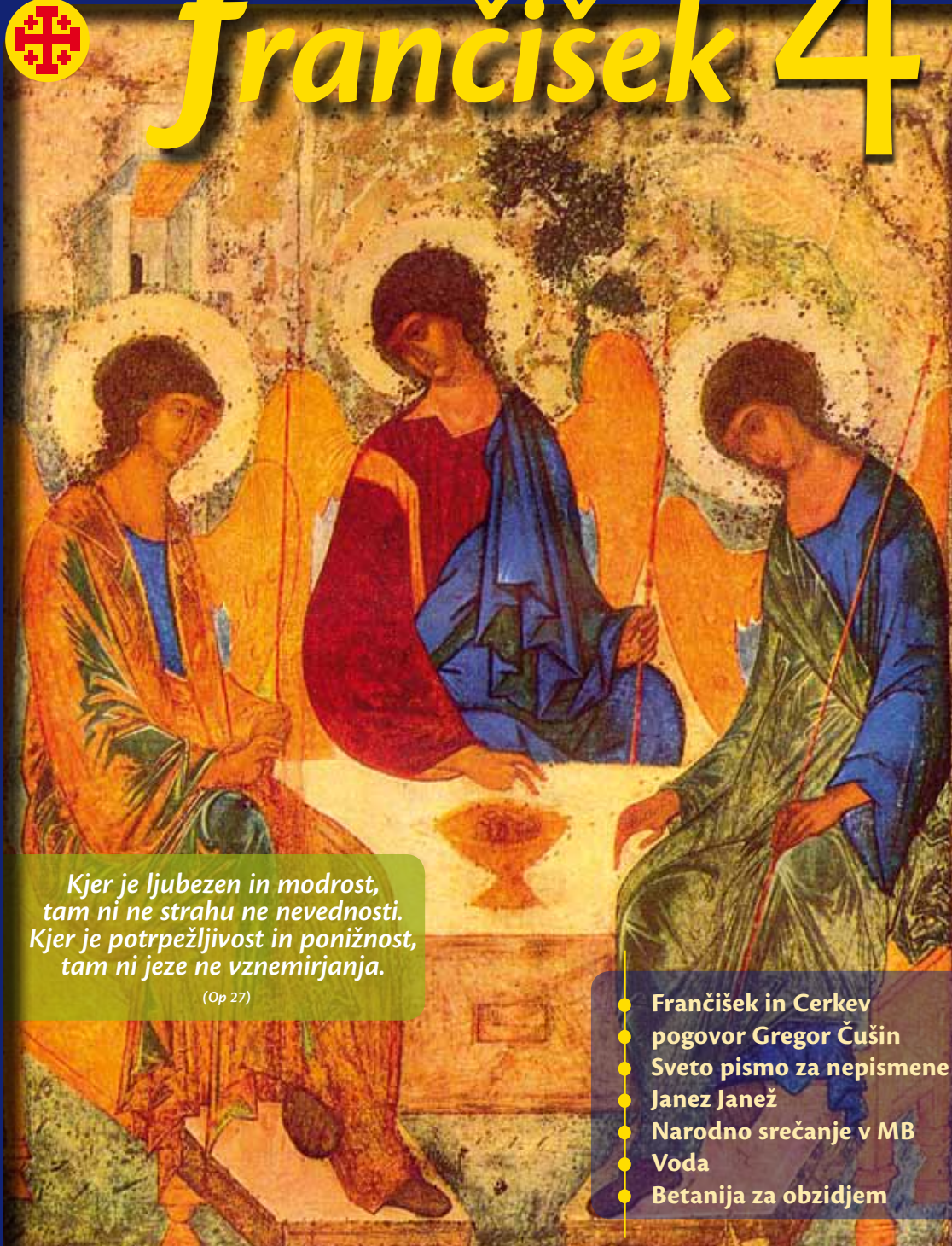

brat *francišek* 4

*Kjer je ljubezen in modrost,
tam ni ne strahu ne nevednosti.
Kjer je potrpežljivost in ponižnost,
tam ni jeze ne vznemirjanja.*

(Op 27)

- Francišek in Cerkev
- pogovor Gregor Čušin
- Sveto pismo za nepismene
- Janez Janež
- Narodno srečanje v MB
- Voda
- Betanija za obzidjem

- 3 Urednikova beseda
- 4 Frančiškova duhovnost
Pojdi in popravi mojo Cerkev
Duh Assisija
- 10 Naša evangelizacija
Gregor Čušin
Kako nepismeni berejo Sveto pismo?
- 15 Iz naših družin
V mojem življenju je veliko prostora za Boga
Znani člani Frančiškovega svetnega reda:
Janez Janež
- 20 Frančiškov svetni red
Duhovne vaje za FSR (OFS) v Vipavskem križu
Narodno srečanje KB OFS (FSR)
Festival FO in FRAME, Maribor 2013
Vtisi s srečanja v Mariboru 2013
Letno srečanje pokrajinskega bratstva OFS LJ
- 36 Mladi Frančišku
Vikend za obljube kriške FRAME
- 37 Pravičnost in mir
Pitna voda – osnovna človekova pravica
ali bogastvo 21. stoletja?
- 39 Razvedrilo
Nagradna številčnica
- 40 Korenine in sadovi
Javier Garrido: Rožice sv. Frančiška (7)
- 42 Sveta dežela
Novice iz Svete dežele
Betanija za obzidjem
Nagovor ob pogrebu +Staneta Gorca

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.
**GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA (OFS)
V SLOVENIJI.**

Revija izhaja šestkrat letno.

Izdajatelj:

Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4,
1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zbff/

Za založbo:

Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora:

Jernej Kurinčič OFM (glavni in odgovorni urednik)
Peter Skoberne FSR (naslovnica)
sestre FMM (Naša evangelizacija)
Metod in Mateja Trajbarič FSR (Frančiškov svetni red);
**Prispevke za rubriko FSR pošljite na e-pošto:
metod.trajbaric@fsr.si**

Prispevke pošljite do 2. 8. 2013

Gregor Pavlič FSR (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Jernej Kurinčič OFM (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Benjamin Tomažič (Napovednik)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Logotip rubrik:

Aleš Porenta

Fotografija na naslovnici:

Andrej Rublov, Sveta Trojica, Galerija Tretjakov, Moskva

Oblikovanje in priprava:

Tina Bruno, Založba Brat Frančišek

Tisk:

Tiskarna Pleško, Medvode

Naklada:

2300

Naslov uredništva:

Kúzmičeva 6, SI-1000 Ljubljana; tel.: 0590-717-25
ali 040-644-164;

E-mail: revija.brat.francisek@ofm.si;

faks 01 24 29 313;

Rokopisov in slik ne vračamo.

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na:

Narodni svet FSR Slovenije, Prešernov trg 4, 1000
Ljubljana

TRR 5156-2420-1900-4608-820 Raiffeisen banka d.d.
Maribor; sklic na 00 700-13

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Dragi bratje in sestre!

Pa je spet pritisnila vročina. V zadnji številki smo se pritoževali, da nas v krempljih kar še stiska botra zima, sedaj pa se marsikomu kar meša od pripeke. Tako je – še vremena ne moremo razumeti in ga

usmerjati, kako bomo razumeli našega dobrega Boga? Pa nam vendar Jezus s tem, kar je in kar dela, pove skoraj vse o njem. Mar ni to čudovito? V tokratni številki bomo začeli z razmišljanjem o sv. Frančišku, Cerkvi in mojem mestu v njej. Pomembno mesto zavzemata dva pogovora, z igralcem Gregorjem Čušinom in s s. Gordano. Ker je čas ravno pravi, so se tako mladina kot tudi starejši bratje in sestre veliko srečevali med seboj, zato seveda pišemo tudi o tem. Pa tudi priložnost za duhovno poglobitev se je našla, da ne izgubimo stika z Razlogom našega prizadevanja. Razložene Frančiškove Rožice nas spet na preprost način uvajajo v skrivnosti sv. Frančiška in Boga. Vidimo pa lahko tudi, kako živijo moderne svetopisemske žene. Lepo branje, pa ostanite v senci!

*Mir in dobro!
br. Jernej*

Pojdi in popravi mojo Cerkev

Pojdi in popravi mojo Cerkev, se je glasil božji izziv sv. Frančišku. Ta ga je najprej vzel zelo dobesedno in se lotil obnove cerkvic v okolici Assisija. Šele kasneje je razumel, da se klic Boga ne nanaša samo materialno, ampak na duhovno zgradbo. Klic sv. Frančišku ni edini, še marsikdo drug je čutil, da mora v Cerkvi kaj spremeniti. Tudi danes in tukaj klic sv. Frančišku še vedno odmeva in se prenaša na vse nas: Brat, sestra, popravi mojo Cerkev!

Najprej se vsi, tako kot sv. Frančišek, zaletimo. Zdi se nam, da je težava samo v nekaj malenkostih, nekaj »opekah«, ki bi jih bilo treba prav postaviti, pa bi bilo vse rešeno. Nekateri se tega početja lotijo, drugim pač zmanjka energije in časa. Ali pa se raje zgražajo, kot da bi premaknili tudi tisto malo, kar vidijo kot potrebno. Saj bi se težko odločili, kaj je slabše – po ovčje vztrajati v pasivnosti, kuhati navidezno nemočno jezo na vse okoli sebe ali pa riniti z glavo skozi zid. Skozi zid namreč tam, kjer ni ne vrat ne okna. V zgodovini je bilo mnogo takšnih poskusov, ko so skušali ljudje spreminjati na hitro, zgolj po človeški pameti in na silo. Luter je lahko imel najboljše namene, ampak njegova naveza z nemško protirimsko naravnano »sceno« je njegov projekt spremenila iz prenove Cerkve v političen projekt. Podobno je veljalo za razne reformatorje iz Frančiškovega časa, ki so se šli nekakšne verske Robine Hoode – Cerkev so hoteli spreminjati z mečem. Še vedno se najdejo mnogi takšni, ki najboljše vedo, kaj bi morala narediti Cerkev, pa se njihovi predlogi gibljejo zgolj v področju posvetnega – imajo ekonomske,

trženjske ali organizacijske ideje. Res je, večine na tem področju Cerkvi zelo manjka, ampak tako je bilo skozi vso zgodovino. Ker je jedro Cerkve drugje, pač ne more konkurirati »sinovom tega sveta« na njihovem domačem ozemlju. To ne pomeni, da se nam na navedenih področjih ni treba truditi. Dobro pa je, da se zavedamo, kaj mora imeti prednost.

In kaj je pravzaprav to? Kaj je »jedro« Cerkve, kjer se mora sukati ključno dogajanje in ki mora imeti prednost pred posvetnimi, drugotnimi področji? Tako kot je Frančišek zamešal cerkev kot stavbo in Cerkev kot duhovno stavbo, tako se danes pogosto zamenjuje Cerkev kot ustanova (institucija) in Cerkev kot skupnost. Vedno znova se oglašajo razni samooklicani modrijani, ki govoričijo, da je treba Cerkev odpraviti, češ da je zastarela in nazadnjaška institucija. Kot da ne bi bil pomen ustanove šele dodatek glede na prvotni pomen Cerkve, ki je skupnost. Cerkev smo najprej vsi mi, ki nas med seboj povezuje Jezus, smo družina Božjih otrok, smo »Jezusovo skrivnostno telo«. In v tem ni samo po sebi nič institucio-

nalnega, vežejo nas osebni odnosi – med seboj in pa z Bogom. Šele potem, v skladu s tem, da kjer je več ljudi na kupu, se je pač treba nekatere stvari dogovoriti, jih organizirati in tudi določiti, je Cerkev tudi ustanova, natančneje rečeno, vsebuje ustanovo. In to pozabljajo oboji, tako oholi kritikastri Cerkve, ki se obešajo na pomanjkljivosti, ki so čisto človeške, kakor žal tudi nekateri izmed bratov ali sester, ki pozabljajo, da je njihova služba v Cerkvi služabništvo (Jezus je zelo nedvoumno pokazal, da apostole postavlja v nizkotno službo umivalcev nog) in gojijo na podlagi svojih naslovov lažni občutek, da so oni pa bolj Cerkev kot kdo drug. Naj nas takšno razmišljanje nikdar ne zavede! Sploh je danes moderno kritizirati, kakšna je Cerkev; to pomeni, kakšni smo MI, in ne, kakšen je papež, škofje, duhovniki ali še kdo drug – MI! Cerkveno premoženje je naše premoženje, kriza Cerkve je naša kriza. Cerkev ni isto kot cerkvena oblast, cerkvena administracija. Oni so naši predstavniki, so bolj na očeh, nosijo večjo težo, vendar je to stvar vseh nas. Zato ne popustimo skušnjavi, da bi (vso) odgovornost za stanje Cerkve dajali v roke njim. Kakor oni ne smejo popustiti skušnjavi, da bi si takšno odgovornost pripisovali.

Potem kar naenkrat postane projekt »prenove« Cerkve bistveno bolj zapleten: zavemo se, da naj bi se renovili, če naj se renovi Cerkev, predvsem MI! Ključna točka prenove Cerkve je torej naše spreobrnjenje in bolj zvesto življenje po evangeliju. To ne izključuje nujno

potrebni sprememb na organizacijski in idejni ravni, a kar naenkrat se zavemo, da za resnično prenovo Cerkve niso tako zelo pomembne. Poglejmo drugi vatikanski cerkveni zbor, kako globoko je spremenil Cerkev. Pa je ni spreminjal na silo ali na hitro; spremembe na hitro so se zgodile ob njem le zato, ker so njegova navodila mnogi razumeli samo na površini, samo s stališča organizacije, zidov in služb, ne pa globoko v duhu. Ker je bilo tako lažje – lažje je bilo na vrat na nos podreti čudovit prezbitarij v neki vaški cerkvi kot pa poskušati ljudem dopovedati, da naš Bog ni bog razdalje in častihlepja, temveč da nam hoče biti neizmerno blizu in se želi na nas obračati osebno.

Verjetno je težko verjeti, da lahko dosežem bistvene spremembe v Cerkvi, če se spreminjam sam; premočna je skušnjava, da bi skušal spreminjati druge in kako delujejo ... Pa naj vas vprašam: koliko pomembnih cerkvenih reformatorjev poznate? Uspešnih, mislim. In koliko svetnikov? Skorajda edini uspešni »popravljalci« Cerkve so bili tisti, ki so bili sveti. Svetost je torej tista sila, ki našo skupnost preobraža. Ne pa administracija, naslovi ali organizacije. Imejmo to pred očmi naslednjič, ko nas spet nezadržno popade, da bi rentočili čez Cerkev.

In pa spomnimo se, kdo je Cerkev ustanovil! Nismo se je izmislili sami. Skupaj nas kliče Jezus. On je Bog! On je vsemogočen. On ima stvari zanesljivo in varno v svojih rokah. Zaupajmo v to! Ne pustimo se prestrašiti in ne predajmo se malodušju! Le skrajno iskreno iščimo pristno bližino z njim, pa se bodo po nas dogajale velike spremembe Cerkve. Spremembe v srcu Cerkve. On nam daje novo srce!

br. Jernej

Duh Assisija

2.3. POST

Post je svobodno dejanje, zavestno, prostovoljno, ki spravlja v dvom naš odnos do hrane, našo težavo, da bi se zadovoljili z malim, in pohlep kot motor naše družbe. Po neki študiji J. C. Noyéja o postu v večjih religijah: »Post ima smisel samo, če nas odpre za druge in nam dovoli, da v svoji notranjosti razumemo, da je odnos z drugim bistvena, če ne celo glavna prвина. Ne preseneča torej, da so velika verstva, še posebno tri monoteistična (judovstvo, krščanstvo in islam), močno povezala post, molitev in delitev dobrin.«

Med številnimi preroškimi pozivi Janeza Pavla II. tistega zgodovinskega molitvenega dne leta 1986 je tudi poziv k postu. Preroški poziv, sprejet in uresničen, a ne vedno razumljen: »Medtem ko smo se postili, smo imeli v mislih trpljenje, ki so ga prizadevale nesmiselne vojne in ga še vedno prizadevajo človeštvu. Zato smo skušali biti duhovno blizu milijonom oseb, ki so žrtve lakote po celem svetu.« Post torej sprašuje vest bogatih držav in njihovega pre-več v primerjavi s pre-malo revnih držav.

Spomnimo se tudi nedelje, 14. decembra 2001. Nekaj mesecev po terorističnih napadih 11. septembra 2001 je sam papež prosil katoličane, naj se pridružijo muslimanom, ki so se postili tisti petek, na večer pred sklepom meseca ramadana.

V 20. stoletju je post kljub opuščanju in sproščanju zapovedanosti ostal nujna in bistvena sestavina kristjanovega življenja. Post je zdravilo za telo, dušo in duha. Skupaj z molitvijo sta duhovno orožje, ki ga ima kristjan v boju zoper

hudega duha. Še več, post je podaljšek molitve. Molitev je za duha, post za telo in hkrati za oba. Obstaja povezava med molitvijo, bogoslužjem, postom in življenjem. Vendar pa morajo biti v sozvočju in ravnovesju.

Kakršna koli praksa odrekanja ima po misli in izkušnji Cerkve svojo polno vrednost samo, če se opravlja v živi skupnosti s Kristusom, če jo spodbuja molitev in je usmerjena k rasti krščanske svobode preko darovanja sebe v konkretnem izvrševanju bratske ljubezni.

Papež Benedikt XVI. je v nagovoru vernikom in romarjem, zbranim na Trgu sv. Petra v Vatikanu, pred molitvijo Angelovega češčenja, na neko nedeljo v postu 2009 zatrdil, da molitev, post in dela usmiljenja predstavljajo »nosilno strukturo« duhovnega življenja kristjana. Tudi cerkveni očetje poudarjajo pomen posta, povezanega z molitvijo in dobroteljnostjo: »Te tri stvari, molitev, post in dela usmiljenja, so eno in se hranijo druga z drugo. Post je duša molitve, dela usmiljenja so življenje po-

sta. Nihče naj jih ne loči, ker ne morejo biti ločene. Kdor ima samo eno od njih, nima vseh treh skupaj, torej nima ničesar. Zato naj se tisti, ki moli, posti. Kdor se posti, naj opravlja dela usmiljenja.« Post in usmiljenje, dva neločljiva vidika ...

Usmiljenje zahteva pozabljanje nase, izpraznitev med sestopom, da bi delili položaj služabnika, in srečanje z Njim, ki je postal služabnik. Živeti pomeni živeti uboštvo, podariti se tistim, ki nam jih Bog podarja, ne da bi kaj zahtevali, brez ciljev, brez obrazcev, brez načrtov ali koristi, brez zaslužka. Zanimivo je, kako je brat Frančišek v Oporoki zapisal, kako je prišlo do njegove spreobrnitve in odkritja osebne poklicanosti: »Gospod je torej dal meni, bratu Frančišku, da

sem začel delati pokoro. Ko sem namreč bil še v greh, se mi je zdelo zelo zoprno videti gobavce. Gospod pa me je sam pripeljal med nje in bil sem usmiljen z njimi. In ko sem se oddaljil od njih, se mi je to, kar se mi je zdelo zoprno, spremenilo v sladkost za dušo in telo. Nato sem še malo počakal in zapustil svet.«

2.4. ROMANJE

Romanje v človekovem življenju prihaja od daleč ter ima globoke korenine v njegovem bivanju in v njegovi zgodovini. Romar hodi in ohranja hrepenenje po času, v katerem je z njim in ob njem hodil Bog sam, kot v rajskem vrtu.

Človek se rodi kot ne-samoten pohodnik, kot *homo viator*, kot nekdo, ki gre naprej z Bogom, kot edini, ki mu je dovoljeno hoditi poleg po Božji poti. In to skupno nadaljevanje poti kot v nebesih je iti naprej v dialogu. Človek hodi po ustvarjenem svetu kot romar, ki slavi svojega Stvarnika. Molči, da bi občudoval krasoto Božje slave, in govori, da bi povrnil kontemplacijo, ki odseva iz simfonije zvokov, barv in obrazov. Gre naprej v harmoniji in veselju po svetu, ki trpi in ječi, toda hodi poleg in govori z Bogom preko »čistega veselja Sončne pesmi«.

Romar se zaveda, da hodi po ranjenem svetu. Človek še naprej hodi, a ve,

lažba, za tistega, ki trpi, molitev na poti, prošnja za odpuščanje in spravo, obisk svetišč miru in ozdravljenja ...

Cilj potovanja je lahko za hindujce Varanasi, Jeruzalem za jude, kristjane in muslimane, Meka za muslimane, Meiron za jude, Santiago, Lurd in Fatima za kristjane. Danes je zaradi globokega človeškega in vesoljnega duha Ubožca Assisi eden izmed najbolj obiskanih in privlačnih krajev. Assisi se predstavlja kot »mednarodno svetišče«, »župnija celega sveta«, »oltar

da tisti vrt ni več njegov, in Bog še naprej hodi ob človeku, vendar kot ločen s tančico; motiv, zaradi katerega je pot že iskanje. Hrepenenje skriva odsotnost in motiv hrepenenja po hoji poleg Boga je že neke vrste pokora.

Vsak vernik, pa naj pripada kateri koli kulturi ali verstvu, lahko včasih pogleda onkraj spomenikov in svetišč, ki so mu domači, in začuti, kako ga zgodbe o čudežih privlačijo, ker se prav ob njih njegova vera obnavlja. Lahko se odloči, da gre na potovanje in postane romar: to-

miru«, »simbol vesoljnega bratstva«, »simbol civilizacije in sobivanja« ... Janez Pavel II. je zatrdil: »Danes potrebujemo bolj kot kdaj koli prej romarje miru, pričevalce vesoljne solidarnosti, onstran lastnih in skupnih interesov, ki so na svoji poti prišli v Assisi. Ta svet potrebuje ljudi, dovzetne za vrednote vere, ki bodo pomagali drugim najti hrepenenje in voljo do skupne hoje. To je »duh Assisija«.

V Assisiju navadni romarji zlahka postanejo posvojenci. Današnji svet je

uresničil mnoge ideje svetega Frančiška. Mogoče si premalo upamo biti iskalci in se čuditi temu, kar je srečanje z Ubožcem povzročilo in še vedno povzroča na številnih obrazih in v brezimnih srcih romarjev, ki hodijo mimo nas.

S posebno jasnostjo je Frančišek poznal svojo poklicanost kot Kristusov posnemovalec, »romar in tujec«, in danes je eden od pomenov frančiškove poti živeti pot kot kraj, na katerem srečamo drugega, brata. Z drugimi besedami, postavljati se neprestano v položaj, da lahko premostimo razdaljo, ki nas loči od drugega. Obstajajo že navade bližine, zamenjav, oseb, ki sprejemajo in si želijo dialoga in življenja drug ob drugem, toda v tistem trenutku, ko človek misli, da razume drugega, se potovanje šele začne.

Kriza zbuja strah, toda ne glede na stopnjo laizacije sveta človek, ki je izbral življenje brez Boga, ne more odpraviti verske drže. Tudi najbolj laično življenje hrani znamenja vrednotenja sveta. Za vse obstajajo pomembni kraji: kraj rojstva, kraj prve ljubezni, pot ali kotiček tujega mesta, ki ga je videl v mladih letih. Vsi ti kraji imajo tudi za nevernega človeka (ateista) neki poseben pomen, so edinstveni, saj predstavljajo »svete kraje« za njegov osebni svet.

»Duh Assisija« kliče v spomin skupnost Izraelcev ob izhodu iz Egipta, na poti proti Jeruzalemu, mestu miru. Skupnost na poti proti Izajevemu kraju, kjer se bosta volk in jagnje skupaj pasla na zemlji, na kateri bosta tekla mleko in med in kjer je vse orožje postalo orodje. Tudi vojne, pravi božji služabnik Giorgio La Pira, silijo človeštvo, da se ukloni samemu sebi, konec koncev so to »primerne nesreče«, ki pospešujejo prihod tistega dneva.

»Duh Assisija« kliče v spomin pot dveh romarjev v Emavs, ki doseže najvišjo točko z molitvijo: »Ostani z nama, kajti proti večeru gre in dan se je že nagnil« (Lk 24,29).

Pravijo, da je molitev iz Emavs najlepša molitev, ki jo je kdaj koli molilo človeško srce. Izraža željo po Bogu, potrebo po njegovi prisotnosti, hkrati pa prizna tudi strah, strah pred samoto, večerom, temo, nesmisлом, pred dnevom, ki izginja, medtem ko ga požira noč. Strah, da je luč, modrost, ljubezen in vse, kar je resnično in lepo, ki napolnjuje naše življenje, tudi tako krhko in kratkotrajno, da izgine v trenutku; strah, da je življenje samo kot dan, ki se začne in konča, ki pride in gre. In nič ne ostane.

Molimo, da bi razumeli, odgovorili na to popolnoma osnovno potrebo človeka, kajti vera prenaša in dopušča, da se jo raziskuje in razume. Seveda, vernik odkrije skrivnost in se z njo sooči, a prav to, da smo pred Bogom, ki nam postopoma daje razumeti skrivnosti in nas počasi uvaja vase kot v prostor luči, močne luči, tako močne, da je treba čisto počasi privaditi oči, ne da bi hoteli takoj razumeti vse. Kdor moli, vstopi v prostor skrivnosti, svetel in prijateljski; kdor ne moli, tolče po zidu uganke, ki je temačna in sovražna.

Obračanje k Bogu je edini način, da se soočimo s težkimi in zapletenimi položaji človeškega življenja, če nečemo verjeti skušnjavi nesmisla, ki je nevarna predsoba razočaranih in potrtih rezultatov. Kdor moli, vstopa v Božjo logiko, občuduje njeno modrost, počasi deli miselnost. Zato molitev pomaga razumu, ponuja mu nove kriterije, da bi razumel resničnost, odpira mu nova obzorja.

prevod Kristina Škibin

Gregor Čušin

Kdo ne pozna igralca, dramatika, režiserja in publicista **Gregorja Čušina**, ki je slovenskemu občinstvu predstavil že šest monodram: *Hagada*, *Evangelij po Čušinu*, *Pešec*, *Janez brez glave*, *Jona, besni prerok* in zadnjo *Vera levega razbojnika*. Njegove monodrame odsevajo globoko vero, izzivalnost preroka in navdušenost misijonarja. Ob večerih mu ni težko iti tudi v oddaljeno vas, kjer ga pričaka polna dvorana. Gledalce navduši s svojo igro, izziva, spravlja v smeh in se loti vprašanj, ki jih radi pometemo pod preprogo. Igralca Gregorja in njegovo družino sem spoznala letos na romanju družin v Assisi. Začutila sem vašo medsebojno povezanost v družini in močno osebno vero.

Kakšna je bila vaša pot do tako osebne vere? Kako v veri rastete kot družina?

Zmeraj znova sem presenečen, ko ljudje »občudujejo« mojo vero ... Sam se dostikrat počutim (in obnašam), kot da le še moje utrujene roke držijo skupaj »nalomljeni trs«! A verjetno je to zato, ker znam svoje občutke in razmišljanja ubesediti! Da na glas spregovorim o tem, kar mnogi zelo intimno čutijo.

Pa vendarle. Kot petemu otroku v verni družini mi je bila vera položena v zibelko. Zrasel sem ob dobrem in trdnem zgledu staršev in nič manjšem mojih sester in brata. Zatajiti vero bi pomenilo zatajiti samega sebe! Ne sramovati se svojega drugačnega načina razmišljanja – vere v Boga, vztrajati pri svojem, če si v to trdno in sveto prepričan – pa četudi si sam proti vsem ali pa hodiš v nasprotno smer, proti toku ... biti ponosen na to kar si ... celo: Biti ponosen, da si Čušinov – to mi je dala

družina! In to skušam kot doto in balo, kot dediščino, kot vsakdanji kruh dati svojim otrokom.

Kako svojo vero »hranite« in kako vam uspeva ob natrpanem urniku in družinskih obveznostih ostajati v povezanosti z Gospodom?

Tole o urniku in obveznostih kar drži. In če bi bilo odvisno samo od mene, ne vem, kako bi bilo z menoj. Pa vendar je Bog ta, ki želi ostati povezan z mano in me ne spusti, hvala Bogu!

Sicer pa pravim, da zahajam v tri cerkve: prva je ta, za našo hišo, cerkev, v kateri sem bil krščen, kamor hodim k maši, kjer poklekam pred tabernakljem. Druga je naša hiša, naša družina, kjer najbolj pristno in živo čutim Božjo ljubezen. To je cerkev, ki je redkokdaj prazna, vedno sta doma vsaj dva ali trije in Bog je med nami.☺ Tretja cerkev pa je moj avto, s katerim se odpravljam v službo in na svoje predstave, cerkev, v kateri sem ponavadi sam in v kateri prebijem več časa kot v postelji in je postala moja molitvena kapsula, prostor rožnega venca in bolj ali manj burnih debat z Gospodarjem življenja.

Najdete v molitvi tudi navdih za svoje monodrame? Kako nastaja monodrama?

Monodrame so moja molitev. Zame to niso predstave. Predstava je nekaj, kar

odigraš, kjer se lahko pretvarjaš. Moje monodrame so delček/izsek mojega življenja, ki ga na glas povem, izpovem, ponovim pred občinstvom. In ga mislim popolnoma resno in zares, ker ga živim! Pa vendar ne morem ubežati temu, da v svojih monodramah kot igralec igram samega sebe.☺ Kdo bi mogel razumeti!

Nastajajo pa v avtu. Na teh dolgih, samotnih vožnjah, med molitvijo. Kar koli je že povod ali vzrok za besedilo, kjer koli že se je prvič nekaj zganilo – svojo obliko dobiva med vožnjo. Zato so vse moje predstave dolge toliko, kolikor potrebujem za vožnjo od doma do teatra: 50 minut!☺ In pa na sprehodih z ženo, ki je moja prva gledalka – oziroma boljše rečeno, prva poslušalka. In ki tudi moli, medtem ko ji razlagam, kaj se mi mota po glavi. Morda zato, da lažje zdrži?☺

Vsak poklic ima svojo pot odkrivanja, zorenja. Kako ste odkrili svoj igralski poklic, kateri so bili ključni dogodki na tej poti?

Kar vem zase, sem čutil močno željo po nastopanju. Vedno so me fascinirale zgodbe, knjige ... Tam nekje v petem razredu sem se priključil dramskemu krožku, pa še naš župnik me je tako v šali izzval, naj napišem igrico za Miklavža. Iskriilo se je in se je tudi vnelo. Kaplja čez rob ali zadnja brca spodbude je bila moja odločitev za študij slavistike. Še danes sem hvaležen profesorju Toporišiču, da me je tako zdelo

časil s slovnico ... Tako mi ni preostalo drugega, kot da sem zbral pogum in šel na sprejemne izpite na AGRFT.

Svoje monodrame ste uprizorili že približno 800-krat. Vam je katera uprizoritev posebej ostala v spominu? Zakaj?

Brez dvoma *Hagada* na Trnfestu (KUD Prešeren) – na prostem pred 600 gledalci, verjetno ne ravno prepričanimi kristjani.☺ Pa *Jona* na Svetopisemskem maratonu nekaj dni po očetovem pogrebu. Ali pa *Janez brez glave* v Mariboru! *Evangelij po Čušinu* v Spodnji Idriji, kjer sem prvič in zadnjič doživel *standing ovations*. Tudi *Levi razbojnik* v Assisiju je bil nekaj posebnega!

Pa pravzaprav vsaka predstava, po kateri me kdo pocuka za rokav in kaj reče. Ali pa dobim pošto na dom, včasih tudi nepodpisano. Ko začutiš, da si se dotaknil ljudi ... ali pa jih razburil – oboje je dobro.

V enem od svojih intervjujev pravite, da »moramo kristjani najprej sami sebe prekvasiti, potem bomo šele lahko prekvasili druge.« Kateri so izzivi za nas slovenske kristjane danes?

Nedvomno je izziv za kristjane vseh časov, ne le sedanjega trenutka, doumeti in razumeti, kaj pomeni biti kvas in sol ali luč. Jezus sam je rekel, naj bomo sol in kvas. Mi pa smo dostikrat v skušnjavi, ko hočemo biti kruh. Nismo kruh. Kristus je kruh. Živi kruh. Kruh iz nebes. Mi smo sol in kvas. Le sestavina, del kruha. Pomembna, nujna, nepogrešljiva sestavina, ki da okus in volumen, a vendarle le sestavina, del ...

Biti sol, nepokvarjena sol v okolju, v katerem živim, delam, se zabavam. To je nespremenjena naloga za nas kristjane že dva tisoč let! ☺

Danes pogosto slišimo, da v družinah ni očetov, da se radi umaknejo ... Kako živite poklicanost moža in očeta?

To bi morali vprašati mojo ženo in otroke. Vsekakor se trudim biti čim boljši, trden, ne pretrd. ☺ Lažje je, ker sva dva. Na živce mi gre, ko mi govorijo in me prepričujejo, da sem starš. Jaz nisem starš! Sem oče. Moja žena je mama. In skupaj sva starša! Če je kdo starš, pomeni da mora biti oče in mati. To se pač zgodi, če pride do ločitve ali smrti. Če pa družina živi skupaj, se mi pač zdi napak, da bi prevzemal materinske naloge. Ne govorim o delu, o opravkih, da ne bo pomote. Da ne bo kdo mislil, da se s tem izgovarjam in izogibam pomivanju posode in postiljanju postelje. ☺ Govorim o rečeh, ki jih otroku lahko da le oče. Ali le mati.

V nekem trenutku sem tudi začutil, da sem premalo doma. Prisoten. Da me ni. In ni zaleglo izgovarjanje, da je čas, ki ga preživim z družino »kvaliteten«! Tudi kvantiteta je pomembna! Ne glede na kvaliteto. Da sem doma. Da me otroci vidijo. Začutijo. Da so me tudi siti! ☺ In sem službo sparkiral na stranski tir. Vloge bodo že še prišle, otroci pa bodo zrasli in ne bodo več otroci!

Nedavno ste s svojo družino romali v Frančiškove kraje. Kaj se vas je posebno dotaknilo pri tem izrednem svetniku?

Prav gotovo njegova skrajnost. Radikalnost. Popolna predanost.

Tudi sam ne maram polovičarstva, a se dostikrat zalotim, da je ta odpoved le načelna, zgolj »v principu« in ne »v bistvu«! Mlačnosti se ne le oklepamo, ampak jo celo gojimo, na žalost dostikrat celo preko naših pastoralnih dejavnosti.

Frančišek gre preko zunanjega, preko ograj, mej, ovir, preko oznak pripadnosti v samo bistvo človeškega srca, v Ljubezen samo. Kot Kristus!

Vam je kakšno doživetje ostalo posebej v spominu?

Sprehod od Assisija do Porciunkule. Tričetrt ure tišine in samote sredi duhovnega/duševnega turizma. ☺ Pa maša pri Treh razbojnikih, še sam ne vem, zakaj.

Glavnina prihaja za mano sedaj, ko (znova) prebiram *Božjega ubožca* (roman o Frančišku izpod genialnega peresa Nikosa Kazantzakisa). Priporočam!

Kaj menite o našem papežu Frančišku, ki si je izbral ime tega velikega svetnika?

Frančišek Asiški se je pojavil v času in prostoru, ko sta ga svet in Cerkev nujno potrebovala! In je pokazal pot, smer, zglede s svojo radikalnostjo.

Prav tako se mi zdi, da prihaja papež Frančišek v ta čas in prostor, ker ga svet in Cerkev (spet) nujno potrebujeta! Nikakor se mi ne zdi zgolj zanimivo naključje ali kaprica, da si je papež nadel ime asiškega ubožca, ampak v tem vidim globoko preroško sporočilo! Že več kot dvajset let govorimo o novi evangelizaciji. Papež Frančišek kaže, da je dosti besed, da je treba od besed preiti k dejanjem, da je prišel čas, ko mora beseda (spet) postati meso! Mislim (in upam), da je to šele začetek!

Imate kakšen življenjski moto, vodilo oziroma spoznanje, ki vam osvetljuje življenjsko pot danes?

Razne misli pridejo in odidejo. So besede, ki me »nosijo« nekaj časa, potem pa presedlam na kaj drugega. A stalnica je gotovo Psalm 23:

»Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka; na zelenih pašnikih mi daje ležišča. K vodam počitka me vodi. Mojo dušo poživlja ...«

Jezus sam je rekel, da je pastir, da smo mi ovce, čreda. Zato je ta psalm zame več kot le lepa pesniška figura, poezija. Govori o mojem življenju, o mojem odnosu z Njim: Ob vsem »jamranju«, kaj vse pogrešam, kaj vse potrebujem, mi vendarle »nič ne manjka«! In kljub temu, da boli in da se dostikrat sprašujem po smislu, sta mi njegova »palica in gorjača (vendarle) v tolažbo«! In je »moj kelih zvrhan«!

Mojca Korošec

Kako nepismeni berejo Sveto pismo?

Brazilija je bila do nedavnega med dvajsetimi državami sveta z najvišjim deležem nepismenega prebivalstva. Da bi dvignila odstotek pismenih, je vlada uvedla kratke tečaje, na katerih se ljudje naučijo zgolj podpisati in tako niso več nepismeni, ampak jim rečemo »uporabno pismeni« (če se je treba kje podpisati, ne naredijo samo križca).

Znanka Ernestina, ki dela v katoliški knjigarni, mi je povedala zanimivo zgodbo. Nekega dne je v trgovino vstopila preprosta gospa. Ernestina jo je prijazno nagovorila: »Želite, prosim?«

»Rada bi kupila Sveto pismo.«

»Kar za menoj stopite. Tukaj imamo Sveta pisma. Imamo taka z usnjenim ovitkom, s platnenim ovitkom ...«

»Mislim, da je bolje kupiti Sveto pismo z usnjenim ovitkom. Tako se bolj ohrani.«

»Se strinjam! Imamo različne izdaje: žepna izdaja ima bolj majhne črke, tale tukaj ima večje. Kakšne črke želite?«

»Pravzaprav mi je vseeno ... Jaz ne znam brati.«

Ernestina si ni mogla pomagati, da je ne bi zgroženo pogledala in vprašala: »Ja, kaj pa vam bo potem Sveto Pismo?«

Gospa jo je dobrohotno pogledala in mirno odgovorila: »Vsako jutro, ko vstanem, odprem Sveto pismo, sklenem roke in molim: Gospod, ti veš, da ne znam brati, ampak pomagaj mi, da bom danes živela to, kar tukaj piše.«

s. Ana Slivka FMM

V mojem življenju je veliko prostora za Boga

GORDANA GAŠPERIN
Krajevno bratstvo Marija Mati usmiljenja, Maribor

Vsem, ki s. Gordane ne poznate, je treba takoj na začetku povedati, da boste pri branju intervjuja zaradi tega prikrajšani. Tako zaradi vsebin, ki ostajajo nedorečene, ker človeka pač ni mogoče »stlačiti« na nekaj strani, predvsem pa, ker pisana beseda s seboj na prinaša glas. Glas (nežen in skrivnosten) ter način govorjenja (premišljen in umirjen) pa sta tisto, kar je tako zelo značilno zanjo. Kljub temu pa je teh nekaj vrstic vstop v njen svet in morda izziy, da jo spoznate tudi osebno.

Ce bi se morala sama opisati, kaj bi rekla o sebi?

Sem edinka. V otroštvu sem si želela veliko družino. Danes se mi je to uresničilo v Cerkvi. Rada imam toplo ozračje in morje. Pozimi pa spim zimsko spanje v brlogu. Zanimajo me bistvene stvari in jim želim priti do jedra, počasi. Ne maram okraskov, všeč mi je gola resnica. Sem zelo občutljiva, kar je včasih dobro, včasih pa je zelo naporno.

Upam in molim, da bi se neprestano spreminjala in rastla, da bi postajala vedno bolj ljudo-mila, ljubeča, potrpežljiva, da bi lahko sproti odpuščala, da bi bila vedno bolj skromna in ponižna. Čeprav je to krvavo garanje. Ampak ker je Bog vsemogočen in usmiljen, verujem, da mi bo pomagal uresničiti njegovo voljo. Ja, to, da naj se ponižamo v otroka, to pa mi gre od rok.

Kakšno je bilo tvoje otroštvo in mladost – kaj si si takrat želela, kako si se videla v prihodnosti?

V otroštvu sem živela v nerealnem svetu, kjer je vse lepo in dobro kakor v raju. Bila sem bolehen otrok. Pri petih letih sem bila nekaj časa pri babici v Vojvodini na okrevanju po zlatenici. Tam me je bratranec Edvard, ki je danes duhovnik, župnik v Senti v Vojvodini, vsak dan peljal v bližnji samostan, kjer je ministriral. Tam sem se prvič srečala z Cerkvijo in bilo mi je tako všeč, da sem hotela postati nuna. Prvi razred sem obiskovala v bolnišnični šoli, ker sem zbolela za tuberkulozo. Ker se je zdravljenje zavleklo in sem bila še v Gozdu Martuljku na okrevanju, sem postala samostojna in prej odrasla. Rada sem raziskovala rastline in živali, zato sem sanjala, da bom, ko bom velika, veterinarica ali biologinja nekje v Afriki.

Koliko je bila vera v tvojem življenju prisotna že v mladosti?

Žal sem v mladosti verjela le v dobro, v ljubezen in tam nekje daleč je bil tudi Bog. Šele pri štiridesetih letih sem bila birmanka. Od takrat hodim za Kristusom.

Glede na tvoj poklic, kako si pristala v gledališču?

Med študijem na Pedagoški akademiji sem oblikovala kostumografije in sce-

nografije pri gledališki skupini Oder Pedagoške akademije. Eno od predstav je videl Tomaž Pandur, ki je bil takrat dijak in je vodil gledališko skupino na Prvi gimnaziji v Mariboru. Nekateri iz naše skupine je povabil k sodelovanju. Kasneje sem oblikovala kostume za njegovo diplomsko predstavo na AGRFT in vrata v svet gledališča so se mi odprla. Seveda sem bila očarana nad delom.

Kot kostumografija poznaš gledališče z drugega vidika – izza odra. Ti je katero od del, pri katerem si sodelovala, še posebej pri srcu? In kaj bi na sploh rekla o gledališču danes?

Vsekakor se rada spomnim začetkov in nekaterih predstav Koreodrame, ki jih je režiral Damir Zlatar Fray, in izvrstne igralko gospe Štefke Drolc, ki me je naučila ljubiti gledališče. Takrat smo delali in živeli za predstavo. To je bil način življenja, ne služba. Danes je zelo drugače.

Delala si tudi z mladimi, v študentski gledališki skupini na Sinaju (kатоliški študentski center v Mariboru). Kako sama doživljaš današnje mlade, se ti zdi, da je danes biti težje mladostnik kot je to bilo nekdanj?

Delo z mladimi mi je v posebno veselje. Na Sinaju smo pripravili predstavo o Mali Tereziji Deteta Jezusa in z njo gostovali po Sloveniji. Premiero smo zaradi neobvladljive treme katastrofalno odigrali v samostanu pri sestrah

karmeličankah v Sori. Kasneje, ko smo prebili led, so predstave lepo stekle. Na vajah za predstavo smo molili k sv. Tereziji in konkretno občutili njeno pomoč in prisotnost. Katja, ki je igrala vlogo Male Terezije, in Andrej, ki je igral njenega očeta in vse ostale moške vloge, sta danes srečno poročena in starša. To je »skuhala« Terezika, sem prepričana.

Ne zdi se mi, da je danes težje biti mladostnik. Mi smo delali brez denarja, z veliko navdiha, ljubezni, iskrenosti, hrepenenja in veselja. Veliko smo se družili in ideje so se iskriale. Res pa je, da je danes mladina malo pomehkužena; mobiteli in računalniki so naredili svoje.

Si tudi slikarka – kaj ti pomeni umetnost? Koliko je v njej prostora za Boga in večno?

Sedaj je v mojem življenju veliko prostora za Boga. Poskušam biti vedno v njegovi

družbi in kamor koli se ozrem, povsod opazim njegovo sled. Slikanje je samotarsko delo, pravzaprav dialog s samim seboj in modelom. Privlači me pisanje ikon. Za motive izbiram izraze iz narave.

Kdaj in kje je v tvoje življenje vstopil sveti Frančišek? Kaj te je (te še) privlači na njem?

Srečala sva se že takrat, ko sem obiskovala verouk v osnovni šoli. Naš katehet je bil p. Albin. Žal sem po prvem obhajilu prekinila družjenje s Frančiškom. Kasneje pa me je popolnoma prevzel. S prijateljico sva potovali po Italiji in ustavili sva se v Asissiju. Tam, pri Frančiškovi kriпти, se mi je nekaj zgodilo. Moj duhovni vodja br. Miran

Špelič mi je priporočil, naj se pridružim bratstvu, in to sem z veseljem uresničila.

Si tudi predsednica vašega krajevnega bratstva – kje odkrivaš vrednost bratstva? Mnogim je služenje v vodstveni funkciji težko sprejeti – kako se s tem sama soočaš?

Po značaju nisem vodja. Imam pa nekaj delovnih izkušenj, ker sem kdaj organizirala delo v gledaliških krojaških in scenskih delavnicah. Ko me je bratstvo izbralo, sem bila presenečena in hkrati hvaležna, da mi zaupajo to službo. Jasno mi je, da v Božjem kraljestvu vladajo drugi zakoni, zakoni ljubezni, zvestobe, podarjanja in služenja. Zato nisem mogla odkloniti povabila, ker tudi v življenju ne bežim pred odgovornostjo in sem pripravljena nositi križ, ki mi ga naloži Gospod. Seveda prosim Boga in bratstvo, da mi podajo roko v pomoč.

V ušesih imam Pavlove besede, ko pravi, da imejmo drugega za boljšega od sebe in da naj drugim dajemo okus po Bogu. Prav tako se umikam in dajem prednost Svetemu Duhu, da on spregovori po bratih in sestrah, zase pa prosim za dar razlikovanja, da prepoznam Božjo voljo, saj vemo, da kadar jo izpolnimo, je Jezus v središču naše duhovne družine. Naše bratstvo je izjemno dobrotljivo, ljubeče, pripravljeno pomagati in nositi bremena drug drugega, skrbi za patre v samostanu, zares smo prava duhovna družina. Kadar pridem domov po našem mesečnem srečanju, se počutim kakor okopana v krstni vodi.

Od kod črpaš moči za svoj vsakdan?

Odkar poznam Boga in sva ljubeča prijatelja, mi je On pribežališče in izvir moči. Rada opazujem lepote narave in tako spoznavam Stvarnika in ga občudujem. Učim se, ko gledam, kako je vse dovršeno ustvarjeno, in ko se oprim tega popolnega stvarstva, se skrbi stopijo.

Ja kakšna stvar, ki bi jo sedaj naredila drugače, jo spremenila, če bi jo lahko?

Včasih sem bila bolj zaletava, trmasta in naivno sem živela v iluzijah. Gledala sem ozko in egocentrično. Seveda bi sedaj marsikaj naredila drugače in kaj spremenila.

In še čisto na koncu – počitnice so pred vrati, kako bodo letos videti pri tebi?

Kot vsako leto bom tudi letos na morju. Komaj čakam, da zaplavam in da zadiham opojni vonj po borovcih in mirti. To mi napolni prsni koš, tako da zacveti v meni.

Obilo blagoslova tako v počitnicah kot tudi sicer.

Pogovor pripravila Fani Pečar OFS

Znani člani Franciškovega svetnega reda

Janez Janež

14. januarja 2013 je minilo 100 let od rojstva prvega slovenskega laiškega misijonarja moderne dobe – dr. Janeza Janeža, ki je bil tudi član FSR (OFS).

Rodil se je v župniji svete Helene Dolsko pri Ljubljani v družini s petimi otroki. Njegova mama Ana si je želela, da bi postal duhovnik, vendar je v sebi prepoznal željo po medicini. Po študiju v Ljubljani, Zagrebu in Gradcu ter specializaciji v Beogradu in na Dunaju je leta 1937 postal kirurg v ljubljanski bolnišnici. Bil je prvi, ki je v njej izvedel transfuzijo. Med drugo svetovno vojno je nadaljeval z zdravniško službo in pomagal vsakemu, ki je potreboval pomoč, ne glede na to, kako se je politično opredelil. Leta 1945 je po skrivnih kanalih izvedel, da se je zaradi svoje vere

znašel na seznamu za likvidacijo, zaradi česar je pobegnil v Vetrinj pri Celovcu. Bil je na prvem vlaku z begunci, ki so jih Angleži poslali nazaj v Jugoslavijo pod pretvezo, da jih bodo premestili v Italijo. Ker je zaslužil, kakšna prihodnost ga čaka (tiste, ki so ostali na vlaku, so množično pobili v Kočevskem rogu), je z vlaka pobegnil. Sam o tem piše takole: »Razumel sem, zame je moje uradno življenje končano. Moral bi iti z drugimi

v smrt, in da je vse, kar bom živel naprej, podarjeno. Sklenem: Če se rešim, bom dal vse, kar mi bo ostalo, misijonom, potrebnim in revnim.« Bil je prvi, ki so mu verjeli, kam so transporti v resnici namenjeni, in tako je rešil marsikoga, ki je bil v množici na Vetrinjskem polju.

Po pobegu se je dve leti skrival in nato leta 1947 je prišel v Rim, kjer je spoznal lazarista Ladislava Lenčka in se odločil, da bo postal laiški misijonar na Kitajskem. Iz Rima je najprej odpotoval v Argentino, leta 1948 je prejel misijonski križ in se nato odpravil na Kitajsko. Tu je deloval v pokrajini Yunnan v mestu Čaotong, v bolnišnici, ki so jo vodili italijanski redovniki kamilijanci in slovenjebistriške šolske sestre. Ob njegovem prihodu je

bila sicer v precej slabem stanju, kar pa se je z njegovim prihodom popravilo in med okoliškimi ljudmi se je začel širiti glas o čudežnem zdravniku (nadeli so mu ime Fan fenglong – Vzorni feniks). Sam

je govoril. »Ne vprašam te, kdo in kaj si, si komunist ali kaj, povej mi, kje te boli, da ti bom pomagal!«

Leta 1952 so ga kitajske oblasti skupaj s še nekaterimi sodelavci obsodile na smrt, vendar je bil pomiloščen na izgon iz države. Umaknil se je na Tajvan, kjer si je za novi dom izbral manjše mesto Luodong (na sliki desno) na nerazvitem delu otoka in tu ostal do konca svojega življenja (38 let). V vsem tem času ni imel

niti dneva dopusta, odpovedal se je tudi plači – zadovoljen je bil s stanovanjem, hrano in nekaj drobiža. »Reven sem in revno hočem živeti, čeprav se mi smejejo lepe plače, ki mi jih ponujajo razne bolnišnice. Na svetu ni denarja in časti, da bi zapustil svoje bolnike, ki so moj raj, ker sem v njem popolnoma srečen.« Iz skromne ambulante, ki jo je v dveh letih spremenil v bolnišnico, je malo pred njegovo smrtjo zrasel velik klinični center, ki v provinci, kjer je deloval, še danes velja za eno najsodobnejših bolnišnic.

V 38 letih, ki jih je preživel na otoku, je opravil več kot 80.000 operacij ter izučil ogromno število medicinskih sester in drugih zdravstvenih delavcev.

Umrli je 11. oktobra 1990. Pokopali so ga 19. oktobra v Luodongu. Na zadnjo pot ga je pospremila nepregledna množica ljudi, ki so prišli počastit spomin na velikega moža.

Dr. Janež ni maral odlikovanj in nagrad. Največja nagrada zanj so bili ozdravljeni bolniki. Tako je bil kandidat za Nobelovo nagrado za mir, a se je temu odločno uprl. Kljub temu je prejel papeževi odlikovanje Sv. Gregorja Velikega in Sv. Silvestra ter dvakrat najvišje

Darovi za revijo Brat Francišek

Hvala Vam za vašo velikodušno podporo našega papirnatega bratca. Darove lahko nakažete na naš TRR ali oddate osebno na porti Franciškovskega samostana na Tromostovju. Bog povrni!

40 € Lapajne, Ljubljana

20 € NN - Ljubljana - Marijino oznanjenje

15 € NN - Ljubljana - Marijino oznanjenje

tajvansko državno priznanje in nagrado Dobri človek (1967 in postumno 1998).

Letošnje leto (ob stoletnici rojstva) je tajvanska vlada podelila sorodnikom pomembno državno odlikovanje zaradi Janeževega dela na humanitarnem področju in izjemnega prispevka kitajskemu narodu.

Kar šest njegovih nečakov in pranečakov se je po zgledu strica, ki ga niso nikoli srečali, posvetilo medicini, večina je kirurgov.

Fani Pečar OFS

Duhovne vaje za FSR (OFS) v Vipavskem križu

Kot že nekaj let v pomladnem času smo se tudi letos zbrali bratje in sestre Frančiškovega svetnega reda (OFS) na duhovnih vajah v Vipavskem križu. Udeležili smo se jih iz krajevnih bratstev z vseh koncev Slovenije, trajale so od 12. do 14. aprila 2013 pod vodstvom p. Pepija Lebrehta OFM. Zbirati smo se začeli od 18h dalje v že kar »naši« hiši, svetokriškem samostanu, vsi enotnega mnenja, kako zelo je tu prisoten večstoletni Frančiškov duh, tako za mogočnim samostanskim obzidjem kot v celotnem starodavnem naselju na vrhu griča. Goriški grofje so ga že leta 1482 obdali z mogočnim obzidjem proti Turkom in Benečanom. Cerkev in samostan je dal sezidati grof Friderik Attems ob svojem gradu, pozidanem leta 1532, kasneje pa so katoliški Attemsi leta 1637 zgradili ob svojem gradu za kapucine samostan in cerkev sv. Frančiška. Cerkev je bila posvečena leta 1643. Leta 1985 pa je bil del samostana preurejen v dom duhovnih vaj. V tej brat-ski skupnosti biva šest bratov, ki nas vedno gostoljubno sprejmejo in se ves čas naših duhovnih vaj nesebično razdajajo tako v fizični kot v duhovni pomoči. Dom je

odprt vsem, ki iščejo dušni mir in navdih za preprosto in bolj pristno življenje. Prav vsi, ki si želimo zbranosti, tišine in duhovne poglobitve, imamo priložnost za to v tem domu. Preprostost majhnih sobic (v njih je ena ali dve postelji, mizica in omara) nam pomaga, da damo pomen tistemu bistvenemu. Vse to pa dopolni še velik vrt v spodnjem delu samostana, posebno primeren za premišljevanje in sprehode v času tukajšnjega bivanja. Vse udeležence nas je združila večerja ob veliki samostanski mizi, kjer se vse začne, kjer nas povežejo molitev in zahvala za obed ter zahvala za skupnost, za brate in sestre, in kjer smo se vsakodnevno zbirali. Kot vedno smo si porazdelili dela in pomagali pri kuhinjskih delih ter pri tem začutili da smo res skupnost. Po končani večerji smo se zbrali v dvorani in po nagovoru p. Pepija se je vsak na kratko predstavil. Prišli smo iz krajevnih bratstev Vipavski križ, Brezje, Jesenice, Kamnik, Kostanjevica - Nova Gorica, Otlica, Podnanos in iz krajevnega bratstva Marijinega oznanjenja iz Ljubljane. Prvi dan smo zaključili s premišljevanjem, molitvijo in sklepnicami. Večina nas je bivala v domu, udeleženci iz bližnje okolice pa so se nam pridružili vsako jutro. Tema duhovnih vaj je bila: Kako ohranimo vero? Frančiškovi bratje in sestre naj še posebno v zdajšnjem svetu vero oznanjamo, ohranjamo, jo vedno in povsod izpovedujemo, predvsem pa jo živimo v našem vsakdanu,

tako v preizkušnjah kot v skušnjavah tega sveta. Vsak dan smo pričeli z hvalnicami, nadaljevali z zajtrkom, premišljevanjem, ob branju in razlagah odlomkov iz Božje besede v dvorani. Z malo premora smo nadaljevali z bogoslužjem, nato kosilo, pa spet popoldansko premišljevanje, sprehodi s čim več tišine, drugi del premišljevanja, adoracija ali spokorno bogoslužje in izpostavitve Najsvetejšega. Bogoslužje je sooblikovala vsak dan ena skupina petih bratov in sester, tako z izborom pesmi, ki smo jih peli pri bogoslužju, kot z uvodi v mašo, v očenaš ter branjem beril in prošenj. Pred mašo smo se priporočali Mariji in Očetu z molitvijo rožnega venca in litanijami in se tako čutili še bolj povezane kot skupnost. Še posebno smo se ustavili ob pridigi, ki jo je p. Pepi povzel po dogodku ob jezeru, apostolih, ribičih. Morje je pomenilo za Jude kraj zla, a treba je stopiti onstran, pomen vrat, ki nas vse spominja na naš krst. Jezero kot vizualizacija daru vere, kako učenci srečajo Jezusa skozi videnje in razločevanje in kako so svoje naloge dobro, prav, predvsem pa odgovorno opravljali. Skupno smo prosili, da bi tudi mi prenovljeni, polni ognja, po vzoru sv. Frančiška na teh duhovnih vajah vse to dojeli in ponesli v župnije, na domove in med druge brate in sestre. Predvsem pa, da bi imeli vedno pogum izpolnjevati naše poslanstvo v Cerkvi in se tega zavedali. Jezus nam vedno pomaga

in odgovarja z Božjo besedo. Prav to smo vse te dni našega bivanja v »puščavi« premišljevali in doživljali, ko smo se srečevali z Njim in sami s seboj, z vso svojo grešnostjo in prečiščevanjem duš. Temeljno okolje, kjer se vera prenaša, je družina kot temeljna celica, mi vsi smo dar in medsebojno vstopamo v odnos ljubezni in podarjenosti. Med seboj smo si podobni in tudi Frančišek je želel biti v notranjosti podoben Jezusu, bodimo tudi mi, pustimo se obogatiti ter biti ter ostati čisti v srcu. Zelo se nas je dotaknilo premišljevanje ob treh postajah križevega pota: ob Simonu iz Cirene, ki je tudi za nas klic k celovitemu odrešenju; na sedmi postaji, ko Jezus pade drugič pod križem, kako tudi mi velikokrat ne vidimo rezultatov svojega truda pri ljudeh, v družini, a moramo se odpirati, izhajati iz Božje moči, ne iz svoje, da nam Gospod daje rast; ob trinajsti postaji, ko Jezusa snamejo s križa smo doumeli premagani strah, iti preko strahu in prositi, da bi tudi mi zmogli, ko se znajdemo v teminah vsakdana, priti k Njegovi svetlobi. Kot je skušnjavec skušal Jezusa v puščavi, smo tudi mi skušani in le z močno, gorečo vero, čistostjo srca ter jasnostjo se mu bomo lahko uprli. Odzvanjale so nam Jezusove besede, izrečene v Getsemaniju: Molite, da ne pridete v skušnjava. Tudi trenutek spokornega bogoslužja je imel svojo težo, po prebranem dogodku o prešuštnici in kratkem premišljevanju smo drug za

drugim odlagali kamne, nabrane na sprehodu, pred oltar skupaj s svojimi bremenami, preteklostjo in vsemi drugimi težavami, ki so bremenile vsakega izmed nas. Počasi se je naša duhovna obnova zaključevala, nam pa je bilo bolj jasno, zakaj so križi in trpljenje pomembni, celo nujni, saj nas učijo vztrajati do konca. Seveda brez evharistije krščanstvo ne more obstajati, Bogu moramo ostati zvesti, hoditi za njim, saj nam obljublja velike reči. S kosilom smo zaključili, veseli in spet zgovorni imeli še majhno refleksijo. Hvaležni smo bratom in vsemu kuhinjskemu osebju, ki nas je poživiljalo s telesno hrano, še posebna zahvala pa p. Pepiju ki nas je neutrudno in potrpežljivo vse dni nasičeval z duhovno hrano. En velik Bog lonaj! Kot otroci istega Očeta, bratje in sestre med seboj, želimo, naj bo konec duhovne obnove naš začetek, povezujemo se z mladimi, med seboj, sledimo Frančiškoveму nauku, bodimo veseli kristjani, predvsem pa prinašalci miru. Še naprej utrjujmo vero, živimo po njej, s čistostjo in gorečnostjo v srcu, oznanjamo jo in je nikoli, pred nikomer ne zatajimo, ne iz strahu, ne iz sramu, ne zaradi česar koli drugega. Naj bo to tudi vabilo vsem krščanskim skupnostim, da bi imele več zaupanja v Svetega Duha, ki nas vodi v srcu zgodovine. Ne ostajajmo zaprti v institucijah, skupnostih, stopimo v življenje in pričujmo za Kristusa. Mir in dobro, dobri ljudje!

Stanislava Gorenc

V letu 2005 je postalo KB OFS Kamnik bogatejše za tri sestre in enega brata. Duhovni asistent je bil takrat p. Robert Bahčič. Mene, ki sem bila ena izmed novopečenih članic, je nagovoril prav on. Še danes mi ni jasno, zakaj sem se mu zdela primerna za to. Res da smo že prej skupaj peš romali na Brezje, na sv. Goro, ampak o sv. Frančišku se mi pa ni

kaj dosti sanjalo, še manj pa o tretjem redu. Ker se mi je zdelo, da p. Robert že ve, kaj dela, sem se povabilu odzvala.

Začetki so bili kar težki. Porajalo se je cel kup vprašanj o smislu te moje poti, zakaj je Gospod izbral ravno mene, ki se nisem počutila kos nalogam, ki so bile pred mano. Ko se nehaš spraševati in se prepustiš toku, stvari postajajo preprostejše in bolj samoumevne.

Tako so tudi naša mesečna srečanja zdaj bolj prijetnejša in bogatejša, naša družina se je povečala še za štiri sestre in enega brata. Na nov žegen čakajo trije postulanti. Sveti duh deluje ...

Postulant Primož me je spomnil na duhovne vaje v Vipavskem križu od 12. do 14. aprila 2013. Napovednik dogodkov je videl v Bratu Frančišku. Rekla sem mu, naj se kar prijavi. Sama teh duhovnih vaj nisem imela v načrtu in zadeva je bila končana. Potem se je oglašil Klemen, ki je tudi moj sodelavec,

in rekel, da bi pa na te duhovne vaje šel ... Zdaj mi ni kazalo drugega, kot da sem bila postulantoma zgled in tako smo se vsi trije prijavi. Drugi člani bratstva se bolj nagibajo k duhovni obnovi, ki jo bo imel naš duhovni asistent p. Lavrencij konec maja kot nekakšen zaključek naših mesečnih srečanj pred začetkom počitnic.

Ni mi žal, da smo se teh duhovnih vaj pod vodstvom p. Pepija udeležili. Še več, želim, da bi se jih udeleževali tudi v prihodnje. Vodenje p. Pepija po globinah naše duševnosti nas je pripeljalo tudi do odlaganja naših vsakovrstnih bremen pred oltar. Ko sem odložila kamen kot simbol bremena pred Jezusa, sem resnično začutila olajšanje in tisto sproščujočo veselost, ki je lastna otrokom. Na tem mestu se moram zahvaliti Primožu in Klemenu, ki sta me s svojo držo nagovorila in imata očitno še veliko povedati ...

Marta Hribovšek

V lanskem juliju sem zamenjal službo in se znašel v domu sv. Katarine v Mengšu. Med sodelavci sem se najbolj zblížal z Marto. Večkrat sem ji razlagal o svojih dilemah in vprašanjih. Nekega dne pa me je Marta presenetila z vrečko, v kateri je imela literaturo o sv. Frančišku. Povedala mi je, da se ji zdim primeren, in me povabila na srečanja krajevnega bratstva OFS Kamnik. Doma sem prebiral literaturo in prišel na prvo srečanje kar precej zbežan. Nisem vedel, kaj naj pričakujem. Pri skupini redno prebiramo evangelij tistega dne, temu dodamo še svoja razmišljanja. Na zadnjih srečanjih spoznavamo naše poklice in naše delo. Moram reči, da sem vesel, da me je Marta povabila v skupino. Mlad človek ima pogosto mnogo vprašanj, na katera si ne zna odgovoriti, in skupno razmišljanje ob Božji besedi je odgovor na moja vprašanja.

Že dlje časa sem se odločal, da bi spet rad odšel na duhovne vaje. Kakšne bodo v Vipavskem Križu, si nisem znal predstavljati. Na samem začetku je p. Pepi povedal, da je njegov predlog, da imamo duhovne vaje v tišini. Nisem vedel, kako bom cel vikend zdržal v tišini. Na začetku je bilo res težje, počasi pa sem se temu privajal in mi je postajalo vedno bolj všeč. Resnično sem se lahko poglobil vase in se uglasil s svojimi mislimi, ki jih v prehitrem tempu današnjega časa odlagam na stran. Tako sem ugotovil, da tišina včasih pove več kot mnogo besed.

Na samem začetku res nisem bil prepričan, ali sem pravi za nalogo, ki mi jo je namenila Marta. Počasi spoznavam, da so moje vrednote predvsem tiste nematerialne, ki človeka bogatijo, mu dajejo misliti in ga vodijo k Bogu.

Klemen Jerinc

Narodno srečanje KB OFS (FSR), Festival Frame in FO v Mariboru

»TI, KI DAJEŠ RAST ...«, 4. maj 2013

Na skrbno pripravljenem srečanju Franciškovih sester in bratov, mladine ter otrok v mariborskem Zavodu Antona Martina Slomška resni manjkalo prijetnih presenečenj, ki so nam jih pripravili organizatorji. Pri vhodnih vratih nas je pričakala dobrodošlica s kruhom in soljo, dvema zgovornima simboloma, ki sta po starem izročilu povezana z gostoljubnostjo in prijateljstvom, blaginjo in zaščito, ter prijazni nagovori p. Krizostoma OFM, br. Metoda OFS in s. Kristine FRAMA ob ubranih zvokih kitare. Potem smo se na ploščadi pred zavodom vsi potopili v bratsko vzdušje mladostne igrivosti in otroške razigranosti, kajti mladina in otroci so bili letos v veliki večini. Sledilo je zavzeto izpolnjevanje domače naloge, namenjeno slehernemu udeležencu, in domiselno napotilo, da smo se pri priči vsi udeleženci lepo povezali v veliko Franciškovo družino: mlajši, mladi in starejši, naši duhovni asistenti in laiki, bližnji in oddaljeni. Po uvodni molitvi psalma smo se razšli. Sivolase glave so v dvorani

prisluhnile modrim besedam slovenskega provinciala Franciškovih manjših bratov, p. Staneta Zoreta OFM, mladina in otroci pa so jutro preživeli na številnih delavnica.

POVZETEK PREDAVANJA PROVINCIALA p. STANETA ZORETA

Če na kratko povzamem le nekaj misli in poudarkov iz dragocenega nagovora provinciala slovenskih franciškanov:

»Uvodni odlomek iz Pavlovega pisma Filipljanom (Flp 1,20-26) izpričuje Pavlovo željo, da bi se čim prej razrešil in bil s Kristusom, a hkrati izraža njegovo trdno prepričanje, da je bolj potrebno, da ostaja v svojem telesu in zavzeto širi Kristusov nauk.

Pavlovo preganjanje kristjanov in njegovo srečanje z Jezusom na poti v Damask je nadvse dramatično. Pade s konja in oslepi. Slepega preganjalca kristjanov ujamejo in ga odpeljejo v Damask. K ujetniku pošljejo Jezusovega učenca Hananijo, ki premaga strah ob soočenju s tem zagrizenim sovražnikom kristjanov, nad njim moli in ga imenuje brat. Zdaj postane Pavel brat in tedaj se v njem zgodi globinski premik v spoznanju Boga. Da se krstiti in se spremeni v navdušenega oznanjevalca Jezusa Kristusa med pogani. Sam pove, da je bolj goreč, kot so vsi ostali pričevalci njegovega časa.

Ko apostol Pavel stopi na evropska tla, da bi oznanjal Božji evangelij poganom, je njegov prvi postanek v makedonskem mestu Filipi in prva evropska kristjanka postane ženska, Lidija, trgovka s škrlatom – danes bi ji rekli podjetnica, ki mu prisluhne in se mu da krstiti. Potem Pavel krsti še vso njeno družino.»

Odlomku iz Pavlovega pisma Rimljanom je sledilo razmišljanje o veri ter o poglobljanju in rasti v veri.

»Vera je Božji dar, ki ga moramo stalno odkrivati, vztrajno gojiti in pogumno izpričevati. Je pot, po kateri stopamo vse življenje, v vsej svoji grešnosti in svetosti.

Pričevanje vere in prenos vere na svoje otroke in na neverne ljudi v našem okolju sta najpri-

stnejša z gledom. Najpomembnejše je, da živimo in pričujemo vero v družini – v vseh okoliščinah, ob vsakem času in ob srečanju z vsemi ljudmi. Tu so duhovniki pogosto nemočni. A vera, ki je zrasla v družini, mora s časom prerasti v globoko osebno vero. Če se to ne zgodi, jo z lahkoto zapravim.

Sam se imam za vernega kristjana, a me okolje doživlja drugače, doživlja me kot nevernika. V domačem okolju se namreč redno udeležujem sv. maše, zjutraj v avtu molim, si prizadevam za dobro ... Ko sem drugje, če se preselim v drug kraj, ko sem na počitnicah, ko sem v javnosti, pa tega ne počnem, svoje vere ne izpovedujem ...«

Vera je Božji dar, ki ga moramo stalno odkrivati, vztrajno gojiti in pogumno izpričevati. Je pot, po kateri stopamo vse življenje, v vsej svoji grešnosti in svetosti.
(provincial p. Stane Zore OFM)

Pogoji, da rastemo v veri, pa so:

☞ **»Obhajanje evharistije** – poglobimo se v njen pomen, kajti ob evharistični daritvi se v nas porajajo najgloblja sporočila. V njej je prisoten Jezus in On nam daje moči za življenje. Ko duhovnik prejme na oltarju kruh in vino, za vsakega posebej pravi, da ga prinašamo na oltar, ker sta sad zemlje oziroma trte in dela človeških rok. Ministranti torej teh dveh prvin ne prinašajo na oltar le zato, da bo duhovnik lahko nadaljeval mašo, pač pa je s temi darovi veliko povedanega: **Darova sta sad dela človeških rok.** Ne polagamo torej na oltar le kruha in vina, z njima polagamo na oltar vse človekovo delo, to je delo tistega dneva ali tedna. V teh dveh darovih je skrito vse naše službeno delo, vsa naša skrb za družino, vse naše dobrodelnosti in služenja, tudi vse naše prenašanje težav in trpljenja. Darova, ki sta sad dela naših rok, se na skrivnosten način spremenita v Jezusovo telo in kri, ki se združita z našim telesom in živita v nas.

☞ **Molitev** – je lahko zelo preprosta, kot je tista pri otročičku, ki se potopi v očetovo naročje in doživlja vso Božjo bližino. Lahko jo ubesedim, tudi če okrog mene ni miru – v vseh okoliščinah, tudi v še tako neugodnih, tudi med cerkvenim petjem ...

Najiskrenejša in najpristnejša pa je molitev, ko si sam z Bogom in sam s seboj.

☞ **Post** – je odpoved, ki ne pomeni nekaj žalostnega, pač pa je priložnost, da ob odpovedi še slastnejše okušamo tisto, kar je najsvetejše – Boga. (Prilika o samostanskem bratu, ki ni maral hrena: Dejal je, da je po zaužitju mesa in še hrena hren tisti, ki odvzame prej zaužiti mesni jedi njen okus in vso njeno slast.)«

»Imeti vero« nasproti »verovati«

»Imam vero ni pravi izraz, kajti vere ne moremo posedovati. V lasti imamo le materialne dobrine, stvari, pojme ... Verujem je besedna formulacija, ki jo uporabljajo vsi jeziki in ima povsem drugačno in poglobljeno vsebino.«

Po skupnem kosilu v restavraciji zaveda smo vsi poromali – otroci in mladi na Kalvarijo, ostali po dveh Slomškovih in dveh Cvetaninih poteh do mestnega središča. Našo skupino je romarska pot vodila ob vznožju znamenite Kalvarije. Komaj, komaj smo še mogli opaziti zvonik cerkve sv. Barbare, ki kraljuje vrh zeleno obarvanega vinorodnega hriba. Prisluhnili smo petju ptic, občudovali smo strmo pobočje, ki se je že vse ozaljšalo z ozelenelimi trsi. Prijazni

brat kapucin s Ptuja nas je vodil vzdolž vinogradov do rojstne hiše naše svetniške kandidatke Cvetane Priol, kjer smo pred kapelico, posvečeno Devici Mariji, prebrali njen kratek življenjepis, se ji v molitvi toplo priporočili in se podali skozi Mariborski park vse do franciškanke cerkve, bazilike Matere usmiljenja, kjer se je darovala svečana sv. maša tudi ob prisotnosti mariborskega nadškofa metropolita msgr. dr. Marjana Turnška.

MAŠNI NAGOVOR PROVINCIALA p. STANETA ZORETA

»Ker smo danes bili tudi na romanju, se spodobi, da smo tudi utrujeni, vendar vemo, da je napor tisti, ki prinaša zadovoljstvo. Kajti tudi v prvi Mojzesovi knjigi je zapisano: 'V potu svojega obraza boš jedel kruh, dokler se ne povrneš v zemljo, kajti iz nje si bil vzet.'

Ko sem sprejel, da bom vodil sveto mašo, in prebral, da bo vsako bratstvo prineslo svojo lončnico, svojo rožico, ki jo je samo vzgojilo, in jo bo podarilo drugemu bratstvu, sem se spomnil zgodbe, ki sem jo prebral. Govori pa o nekem direktorju velikega uspešnega podjetja. Njegov čas vodenja podjetja se je iztekal. Da bi se mogel lažje odločiti, komu naj preda vodenje svoje firme, je izročil vsakemu izmed vodij v podjetju po eno seme. Predal je semena, ki bodo rasla, in po enem letu

»Maribor je danes po vas napolnjen s Franciškovim duhom ... Zahvaljujem se za semena, ki rastejo v vas, za čudovito seme, ki ga je Bog posejal v vsakega izmed vas, v vse nas.
(nadškof msgr. dr. Marjan Turnšek)

bo preveril, kako so zrasla, kakšen sad so dala ... In tako so iz meseca v mesec bujno rasle vse rastline razen ene. Mož, ki je prevzel tisto seme, je skupaj s svojo ženo žalostno opazoval lonček, posajeno seme ni pokazalo življenja. Ves čas sta proučevala in se spraševala, kaj jima je storiti, da bi seme vzklilo, a lonček je bil kljub skrbni negi po enem letu še vedno prazen. Po enem letu so zrasle neverjetne stvari, lepe rastline. Direktor jih je opazoval, jih gledal in nihče izmed njegovih vodij ni vedel, pri čem je. Svoj prazen lonček sta prinesla tudi mož in žena in ga v veliki zadregi zadnja pokazala direktorju. Direktor je naposled dejal: 'Imam naslednika. Ta mož, ki mu ni nič zraslo, bo moj naslednik. Kajti vsem vam sem dal mrtva semena. A le on je bil dovolj pošten in ponižen, da semena ni zamenjal, zato bo prevzel moje mesto.'

Bog, ko daje, daje z obema rokama, mi pa živimo v svetu, ko nam dopovedujejo, da moramo tekmovali, da moramo postajati vedno boljši in boljši, bolj uspešni, bolj produktivni, bolj učeni. Zaradi tega postajamo zagrenjeni, saj ne moremo dosegati vseh pričakovanj sveta. A Bog ne pričakuje, da bom tekmoval. On čaka, da skrbno vzgojim svojo rožico. Vedeti moram le, da bo s tem, kar cveti pri sosedu, sosed prišel do Boga. S tem, kar cveti pri tebi, boš pa ti prišel do Boga. Edino, za kar moraš skrbeti, je tvoja roža, je tvoj dar Bogu. Veselili se bomo svoje rože, tvoje rože, njegove, njene ... Veselili se bomo drug drugega kot bratje in sestre, če bomo zalivali svoje rože. Zato zalivaj in skrbi za rožico, ki jo je Bog vsadil vate.«

POZDRAV NADŠKOFA msgr. dr. MARJANA TURNŠKA

»Maribor je danes po vas napolnjen s Franciškovim duhom ... Zahvaljujem se za semena, ki rastejo v vas, za čudovito seme, ki ga je Bog posejal v vsakega izmed vas, v vse nas.

V mislih imam priliko o mali deklici, ki ji je mama po večerni molitvi pripovedovala o nebesih. Govorila ji je na tako izjemen način, s tako vnemo, da je njena triletna hčerka prosila: 'Nebeški Oče, vzemi me čim prej v nebesa.' To se je dogajalo tudi naslednji večer in tretji in četrti, vsak večer z istimi besedami.

Mamo je naposled le zaskrbelo in je deklici rekla: 'Jezus je rekel, da sami ne moremo v nebesa.' Punčka ji je odvrnila: 'Mami, toda jaz sem o tem povedala že vsem v vrtcu.' Hrepenenje po nebesih je Bog vsadil tudi v nas in želi, da bi to seme hrepenenja po nebesih v nas raslo in rodilo obilen sad. Želim vam, da bi vaše bratsko srečanje, vaše veselje okužilo vse okrog vas.« Pristrčna hvala vsem prizadevnim organizatorjem in aktivnim udeležencem tega enkratnega mladostno obarvanega srečanja. Hvala tudi bratom franciškanom za nepozabni sladoledni agape. Bog lonaj za vaš trud in darove!

s. Valentina Ščuka, KB OFS Kostonjeva – Kapela

Festival FO in FRAME, Maribor 2013

Nekje med 9.30 in 10.00 uro sej je v Mariboru zbrala množica Frančiškovih otrok, mladine in OFS na svojem narodnem srečanju z naslovom Ti, ki daješ rast. Po opravljenih začetnih formalnostih, ko smo se vsi zbrali, smo dan pričeli s skupno jutranjo molitvijo. Med seboj smo se pomešali tako FO, FRAMA in OFS in skupaj po skupinah zmolili vsak en delček psalma Hvalnica treh mladeničev. Otroci so bili že zelo nestrpni, zato smo se razdelili v dve skupini, OFS je odšel v dvorano na predavanje, FO in FRAMA pa so ostali zunaj in imeli svoj program.

Že ob prihodu smo dobili vsak svojo zadolžitev, in sicer da moramo pripraviti kratek program na zgodbico. Tako so vse skupine izvirno pripravile del zgodbice in se z njo predstavile. Sledile so razne igre in delavnice, kjer smo si izdelovali svoje simbole, kakor smo bili razdeljeni po skupinah. Ker pa so naši želodčki zelo krulili, smo se kaj kmalu odpravili na kosilo, kajti ura je bila že

in z lepim razgledom na Maribor, smo reševali različne naloge in iskali zaklad. Čas je tekel, mi smo odkrivali nove stvari in tako kot smo zjutraj pri molitvi peli pesem »O, moj Gospod, bodi zahvaljen«, smo se zahvaljevali za vse, kar smo čudovitega na poti videli in prejeli. Občudovali smo naravo, se veselili s slehernim sočlovekom in z veseljem sledili

poldne. Siti, a še vedno razigrani, smo se odpravili na pot za zakladom in sopihali po strmih in dolgih stopnicah. Da nam na poti ni bilo težko, smo se ukvarjali s štetjem in jih kar veliko prešteli. Skozi gozdno pot, ki je vodila do frančiškanske cerkve

skozi Božje stvarstvo po poteh sv. Frančiška. Po več kot dveh urah hoje smo prispeli v cerkev in se mirno pripravili na sveto daritev, kjer smo darovali vse, kar smo doživeli v tem dnevu. Hkrati pa smo drug drugemu darovali tudi naše cvetlice, ki smo jih morali vzgojiti in jih prinesiti s seboj. Za to bratstvo FO, FRAME ali OFS pa sedaj vsaka skupina moli in skrbi za njihovo lončnico. Polni lepih vtisov, polni duha sv. Frančiška

smo se poslovili in ponesli našo vero in veselje tega dne v svoje župnije. Hvala vsakemu posebej za ta dan, za druženje.

Zapis bi zaključila z besedami iz hvalnice treh mladeničev, ki se glasi takole: »Slavite Gospoda, sonce in luna, zvezde na nebu, slavite Gospoda.« Vsak od nas lahko slavi Gospoda v svojem življenju, naj nam bo to popotnica za naprej

Petra Sovdat, Kostanjevica- Kapela

Vtisi s srečanja v Mariboru, 4. maja 2013

Klemen, 15 let, FO Sostro

Prijetna okolica, dobra hrana, vse je lepo organizirano. Spoznavamo nove ljudi, fine so delavnice. Lepo je, da so tudi starejši ljudje zraven, saj smo vsi bratje in sestre med seboj. Tega druženja sem navajen že iz domače župnije, saj imamo večkrat kakšen skupen piknik ali srečanje.

Laura, 10 in Kaja, 11 let

Zanimivo je, fine igre so, v redu je tukaj. Lepo je, da kam gremo skupaj, da nismo ves čas doma. Najboljši pa so animatorji.

Martin, 9 let

Tukaj se mi zdi fino. Se igramo različne igre in kosilo je bilo zelo dobro.

Miha, 14 let, FO Sostro

Zelo v redu je tukaj, smo prišli s prijatelji, saj smo bili že večkrat na Festivalu. Tudi kosilo je bilo dobro in pohvalil bi še delavnice.

Gašper, animator FO Bežigrad

Enkrat na leto se vsi Frančiškovi srečamo, se družimo in igramo. Dobro je, da se vidimo tudi skupaj s starejšimi, da vemo drug za dru-

gega, se poznamo in se tako šele zavemo, na koliko področjih smo aktivni. Lepo je, da smo skupaj, otroci, mladi, starejši, in se med seboj bogatimo.

Pavla Žerovnik OFS, KB Šenčur

Kar sedem nas je prišlo iz naše ga KB. Šli smo z avtobusom, kjer smo po poti molili. Lepo je bilo že med vožnjo, saj je bilo na avtobusu tudi nekaj otrok. To lepo vzdušje se je nadaljevalo tudi tukaj. Zelo lep je bil patrov govor.

Urša Marinčič, ŠSFKK

Ta srečanja, ko pridemo vsi skupaj, so mi zelo dragocena. Po eni strani so izziv, saj sem bila v organizacijski ekipi in je bilo treba pripraviti tako, da bo primerno za vse, za otroke, mlade in za starejše, da jih bo nagovorilo. Je pa res potrebno, da drug z drugim rastemo in se bogatimo. Pravzaprav ne moremo drug brez drugega.

Franc in Minka Traven OFS, KB Šenčur

Žena je v KB, jaz pa še nisem. Je pa pridna, da me vzame s seboj. Rada greva skupaj na srečanja. Vedno je lepo vzdušje. Lepo je, da je toliko otrok. Všeč nama je bil tudi govor patra Staneta. Zanimive stvari je povedal.

P. Krizostom Komar OFM

Tole naše današnje srečanje je zame zelo zanimivo, da se takole srečamo različne skupine, različne generacije. Ne vidim nobenega trenja, nobenega negodovanja. Ko so otroci

in mladi prepevali, so se tudi starejši hitro pridružili in se veselili z njimi. Opažam, da takrat, ko nas je več generacij skupaj, vsi postanemo otroci. Vsi smo veseli in se v polnosti naužijemo Frančiškovega duha. To mi je zelo všeč.

Zbrala Mateja Trajbarič OFS

4. maja je bil v Mariboru 19. festival Frančiškovih otrok in mladine. Ker smo pri katehezah v tem letu spoznavali stvarstvo, je bilo geslo letošnjega festivala Ti, ki daješ rast, in tudi dejavnosti so bile povezane z naravo in odkrivanjem le-te.

Frančiškove otroke in animatorje iz Sostro smo prosili, da z nami podelijo nekaj vtisov.

Kaj ti je bilo všeč na festivalu? Zakaj si ga udeležil?

- ☞ Ker je bilo zabavno. Naučila sem se nov bans Pingvinčki. Ni mi bila všeč vožnja z avtobusom, ker me je tiščalo na stranišče.
- ☞ Všeč mi je bilo, ko smo hodili po stopnicah in postajah.
- ☞ Bil je zanimiv program. Lepo je bilo.
- ☞ Všeč mi je bilo vzdušje festivala. Najbolj mi bo v spominu ostala igra, ki je bila pripravljena za mladino.

- ☞ Bil sem obič'na ribica, zato je moj komentar: glu, glu.
- ☞ Nimam komentarja. Izgubili smo se zaradi slabih zemljevidov, vendar je bilo zanimivo odkrivati naravo, le žal nam je, ker nismo dobili rožice.
- ☞ Kljub jutranjim oblakom se je naredil prekrasen dan, tako da nas je grelo sonce, ko smo se vzpenjali po stopnicah. Čeprav je bila vožnja dolga, je v dobri družbi hitro minila.

Kaj ti pomeni misel: »Če ima Bog skrinjo zakladov, je tvoja slika zagotovo v njej; ker si Božji zaklad!«

- ☞ Da smo vsi nekaj posebnega in da se moramo potruditi na svojem področju. Ta misel je pomirjujoča, ker nas ima Bog tako rad. Po drugi strani pa je to tudi velika odgovornost.

Kaj bi povedal tistim, ki jih ni bilo?

- ☞ Zamudili ste super srečanje! Upam, da nas bo naslednje leto še več, da bo še bolj veselo!
- ☞ Če bi šli na festival, bi prehodili 326 stopnic! Imeli bi se izjemno fino in bi v Mariboru preživeli en lep dan. Po naravi bi se sprehajali, si ogledovali štajersko prestolnico. Na koncu, po sveti maši pri bratih frančiškanih, pa bi si zaslužili še en slasten sladole!

Za konec pa še komentar v rimah.

*Štenge so nas zgarale,
a igre okrepčale.
Cel dan smo se veselili
in kaj novega odkrili.*

Frančiškovi otroci in animatorji Sostro

Letno srečanje pokrajinskega bratstva OFS Ljubljana

Vič, 20. aprila 2013
Gospod, kaj hočeš, da storim?

Srečanje smo pričeli s sveto mašo in prisrčnim pozdravom s. Marjetke, da smo se počutili kot Frančiškova družina.

»Gospod, kaj hočeš, da storim?« je bilo povabilo p. Danila Holca OFMConv k razmišljanju na to temo. Najprej je spregovoril o načelu nove evangelizacije OFS (Frančiškovo svetni red) in PIP (dokument Pridi in poglej), ki ni novo po vsebini, ampak po načinu dela. Tega pastoralnega načrta pa ne smemo vzeti v celoti nekritično, ampak ga moramo prilagoditi današnjemu času, biti odprti za življenje današnjega časa in to je tudi največja novost. Preko evangelija spoznavamo Jezusa (njegovo trpljenje, vstajenje, odrešenje). Velikonočni čas pa zaznamujejo tudi berila iz Apostolskih del in življenja prvih kristjanov, torej posredno tudi življenje današnjega človeka, ki živi to odrešenje. Evangelij je delo Svetega Duha, je odnos med Očetom, Sinom in Svetim Duhom. Brez Svetega Duha je Cerkev samo institucija, ki temelji na ekonomiji, kot katera izmed strank. Papež Frančišek je lepo povedal: »Odstranimo balast

moči. Naše delovanje na vseh področjih naj temelji na Božji ljubezni, ki deluje v nas. Vse nam je podarjeno, tudi odpuščanje (Prilika o izgubljenem sinu). Pater je navedel tri ravni spoznavanja:

- ☞ Telesno
- ☞ Razumsko – psihološko
- ☞ Duhovno

Sveti Duh je ljubezen in ta ljubezen nas vključuje v Cerkev. Spoznavamo se v odnosih z ljudmi in z Bogom. Bog se razodeva preko našega življenja. OFS je zgodba o bratskem življenju, je pripoved, kako bratje in sestre živimo odrešenost, kako deluje sveti Duh. Resnično veselje po sv. Frančišku je biti potrpežljiv in se ne vznemirjati. Premagati sebe je gotovo najtežje.

P. Ambrož Mušič OFM pa je spregovoril o maloštevilčnosti članstva v OFS. Zaradi odhajanja ljudi naj si ne nalagamo krivde. Isto je doživljal tudi Jezus (»Ali hočete tudi vi oditi?«). Ravno odločitev, da ostanemo v »mali čredi«, je priložnost za poglobitev. Trenutek krize je milost, karizma pa dar, je osebno izžarevanje, ki prepriča druge ljudi. Človek danes hlepi po duhovnosti, hoče kruha, ki zares nasiti, a se žal hrani z nadomestki (pridobitništvo, užitki, polne police možnost izbire in zamenjav

OFS je zgodba o bratskem življenju, je pripoved, kako bratje in sestre živimo odrešenost, kako deluje sveti Duh (p. Danilo Holc)

...), lakota pa ostaja. Odgovor nanjo je življenje, kot ga je živel sv. Frančišek.

Navedel je tri poudarke za naše duhovnost:

1. Smo bratje in sestre z družinskim odnosom, z zaupanjem, solidarnostjo, prijateljstvom.

2. Odprtost reda za vse, ne glede na starost, spol, stan, izobrazbo, tudi za nekoga, ki je drugačen.

3. Imamo zaobljube, ki so znamenje zvestobe, odločitev, da Nekoga sprejmemo medse. Potrošniška miselnost današnje družbe je izbrati bolj ugodno, zamenjati, odvreči. Koliko gorja povzroča tak način vedenja v medsebojnih odnosih, ko človeka odvržeš, ko porabiš vsebino. Mladi cenijo ljudi, ki so vzor zvestobe, in se po njih oblikujejo. Bratje in sestre OFS veliko delajo na pastoralnem področju (kateheti, biblične skupine, zakonske skupine, ...). Prihodnost pastora je v majhnih občestvih z zdravim jedrom, odnosi domač-

nosti, odprtost, zvestoba, vztrajnost, potrebno je spregovoriti drugim o vodilu OFS in v župniji razpolagati s svojimi talenti.

Delo se je nadaljevalo po skupinah. Po dobri uri živahnih pogovorov smo si v dvorani Antonovega doma podelili svoje ugotovitve:

1. Dobrodelnost je lahko materialna (Karitas, podpiranje socialno šibkih družin) ali duhovna (vodenje k za-

kramentom).

2. Župnijska pastora: biti odprt Svetemu Duhu in dajanje svojih talentov na razpolago skupnosti.

3. Mladi in otroci: stati jim ob strani, jim pomagati (materialno, duhovno, konkretno).

4. Molitvena skupina – osebna molitev, molitev rožnega venca, živeti v miru z vsemi ljudmi, biti luč in kvas.

5. Bogoslužni sodelavci: duhovna in molitvena podpora, obisk biblične skupine, branje beril.

6. Duhovniki – neprecenljiva je navzočnost duhovnika v bratstvih. Trudijo se ustvarjati domačnost na srečanjih, iščejo nove poti evangelizacije (mladi na ulicah). Medsebojna srečanja duhovnih asistentov.

Ravno odločitev, da ostanemo v »mali čredi«, je priložnost za poglobitev. Trenutek krize je milost, karizma pa dar, je osebno izžarevanje, ki prepriča druge ljudi (p. Ambrož Mušič)

Na koncu srečanja se je s. Marjetka zahvalila patroma za duhovni nagovor, nas je pa povabila k udeležbi na Narodnem taboru in Festivalu FO v Mariboru v mesecu maju.

Naše druženje smo zaključili z bratskim kosilom in zahvalo Bogu, da smo bili skupaj.

Zapisala: Cveta Rotar OFS, KB Kamnik

Tončka Milos OFS,
KB Škofja Loka

Današnje srečanje je bilo zares odlično. Veliko stvari, ki smo jih slišali, sem že vedela,

ampak je dobro, da ponovno o njih premišljujemo. Se mi zdi, da na to Frančiškovo duhovnost včasih kar malo pozabimo, zato je dobro, da jo obnovimo. Zelo lepo smo se pogovarjali v skupini (bila sem v skupini molivcev). Pa še papeža Frančiška imamo in je prav, da se spet malo »napolnimo«. Potem gremo lažje naprej.

Minka Smukavec OFS,
KB Brezje

Navdušena sem nad nagovorom obeh patrov. Sveti duh je res tisti, na katerega moramo računati in sodelovati z njim. Tako lepo je priti na ta srečanja, čeprav sem danes tudi žalostna. Z mozem sva skupaj v OFS, ampak njega ni tukaj. On si zelo želi, da bi bila ta srečanja ob nedeljah. Sobota je zanj še delovni dan, zato imava vedno »borbo« zaradi teh srečanj, ki so ob sobotah. Potem grem

z jokom sama v avto, saj se imava rada in si želim, da bi bila skupaj.

Francka Kek OFS,
KB Novo mesto

Zelo doživeto je bilo današnje srečanje. Govora od obeh patrov sta bila zelo

lepa. Notranje sta me obogatila, nagovorila in poživila. Posebno veselje pa je srečati brate in sestre, ki smo med seboj prijatelji, saj ni med nami nobenega sovraštva. To mi veliko pomeni.

Marija Zarnik

Prvič sem tukaj, se še »uvažam«. Povabila me je Angelca in mi je vse zelo všeč.

Cudovita nagovora in lepo vzdušje. V Frančiškovi družini je bila že moja mama, jaz pa šele spoznavam to pot. Gotovo bom še prišla.

Br. Jaro Knežević OFM Cap

Za nas, brate prvega reda je zelo pomembno, da nas vi, Frančiškov svetni red, povežete. Vi se srečujete in mi

skupaj z vami doživljamo občestvo. OFS je povezovalac med brati prvega reda! To je zame vedno dragoceno. V izziv mi je tudi, da vas vidim in slišim, kako se v svetu trudite živeti evangelij. Tako od blizu lahko vidim, kako je biti danes kristjan v svetu. Tako so takšna srečanja vedno poživitev tudi za moja prizadevanja, kako biti Kristusov. Danes me je posebno nagovorilo predavanje obeh patrov, predvsem ob pripovedovanju zgodbe. Se mi zdi, da je OFS priložnost, kako povedati ljudem zgodbo o bratstvu in sestinstvu. Zmeraj se je lepo srečati z vami.

Zbrala Mateja Trajbarič OFS

Vikend za obljube kriške FRAME

V petek, 19. malega travna, smo se mladi iz Vipavskega Križa udobno namestili v kombi in se odpravili v idrijske konce, natančneje na Vojsko. Pot nas je vodila po ozkih in še malo bolj ozkih ovinkastih poteh in končno smo prispeli na cilj. Večer smo nadaljevali ob večerji in družabnih igrah, saj smo vsi potrebovali malo sprostitve po napornem tednu.

Naslednjo dopoldne smo začeli s hvalnicami, čez nekaj časa pa se nam je pridružilo še nekaj oseb, ki zaradi takšnih ali drugačnih razlogov niso uspeli priti že v petek. Dopoldanski program je bil sestavljen iz pogovora s tremi osebami, ki so dale takšno in drugačno življenjsko obljubo. Zakonca in bivša framaša Leon in Metka ter duhovnik Marko so nam spregovorili o svojih življenjskih obljubah. Sproščen in odprt pogovor je res zelo hitro minil. Kot se spodobi, smo goste tudi pogostili s kosilom. Po kosilu smo si vzeli čas za »siesto«. Nekateri smo šli raziskovati Vojsko, drugi pa so podkožno razmišljali v sobah (beri: spali). Popoldne smo nadaljevali

s sestankom društva mladih VOZEL in ogledom filma *Brat Sonce, sestra Luna*. Ob gledanju filma, ki prikazuje Frančiškovo življenje, smo si osvežili spomin, kaj sploh pomeni obljuba, ki jo bomo dali. Kaj pomeni živeti v preprostosti in ponižnosti, v ljubezni do Boga in stvarstva. Vsega tega nas sveti Frančišek vedno znova uči s svojim zgledom. Sledila je zelo okusna večerja, ki nam jo je pripravil predsednik društva. Nato smo imeli še osebni del priprave, ki je bil sestavljen iz puščave. Vsak si je vzela čas zase, da se je odločil, kaj bo tisto, v čemer se bo še posebno trudil v prihajajočem letu. Sobotni dan smo sklenili s sveto mašo in pogovori, ki so potekali še dolgo v noč.

Po nekaj uricah spanja nas je ujela nedelja ali dan D za tiste, ki smo nameravali dati obljubo FRAME. Po zajtrku smo pospravili župnišče za seboj in se odpravili v Vipavski Križ, kjer so nas že čakali Frančiškovi otroci, polni veselja in pričakovanja. Med nedeljsko sveto mašo smo vsi, tako mi kot tudi otroci, izrekli obljube, za katere se bomo trudili v tem letu.

In čeprav star slovenski pregovor pravi: »Obljuba dela dolgo!«, vam lahko Frančiškova mladina in otroci povemo, da obljuba daje MOČ!

Ines Vodopivec

Pitna voda – osnovna človekova pravica ali bogastvo 21. stoletja?

Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri vodi; mnogo koristi ponižna, dobra in čista.

Sveti Frančišek se je že pred 800 leti zavedal pomena vode. Danes, ko se srečujemo s krizo vode, pa ta del Frančiškove Hvalnice stvarstva še bolj odzvanja. Kriza vode je posledica naraščanja števila prebivalstva ter pomanjkanja v najrevnejših državah sveta. Prav tako lahko krizo vode pripišemo nepravilni uporabi, distribuciji in preveliki potrošnji v kapitalističnem delu sveta. Vse pogosteje pa se danes srečujemo tudi s privatizacijo vode in kljub temu, da 95 odstotkov dejavnosti v zvezi z vodo še vedno pokriva javni sektor, se zdi, da se usmeritev nekako nagiba v smer privatizacije.

Vsak človek ima pravico do čiste vode prav tako, kot ima pravico do zdravstva in izobrazbe. Vse to so osnovne človekove pravice. Vendar mednarodna skupnost formalno še ne priznava pravice do čiste vode kljub vztrajnim pogajanjem na Svetovnih vodnih forumih v letih 1996, 2000 in 2003, na Mednarodni sladkovodni konferenci leta 2001 in drugih razpravah v Združenih narodih.

Nekaj dejstev o vodi: 98 % vode na Zemlji je slane, torej neprimerne za

človeško uporabo. Manj kot 1 % celotne zaloge vode je primeren za uporabo; veliko vode je namreč skrite v polarnem ledu in snegu.

Globalna poraba vode se je od leta 1900 desetkratno povečala. Svetovno prebivalstvo naj bi se v naslednjih 30 letih povečalo za 45 %, medtem ko bi se svetovna poraba vode povečala za 10 %.

Klimatske spremembe naj bi k pomanjkanju vode prispevale kar 20 %.

Ostali faktorji, ki vplivajo na pomanjkanje vode so: a) degradacija vodnih teles – rek, zalivov, podtalnice in močvirij; b) neenakosti v porazdelitvi vode; c) čezmejni konflikti; d) privatizacija vode.

Globalna poraba vode je porazdeljena tako: poljedelstvo – 70 %; industrija – 22 % in domača poraba – 8 %.

Tifus, malarija, denga, kolera in druge bolezni, povezane z vodo, so odgovorne za približno 5 milijonov smrti letno. To pomeni, da vsako minuto dneva nekje na svetu deset oseb, običajno otrok, umre nepotrebne smrti.

Privatizacija vode – problem sodobnega sveta?

Napovedi kažejo, da naj bi do leta 2025 dve tretjini svetovne populacije ostalo brez dostopa do pitne vode. Veliko multinacionalk vidi to »krizo« človeštva kot odlično poslovno priložnost. Revija Bogastvo je maja 2000 zapisala: »Voda naj bi bila za 21. stoletje to, kar je bila za 20. stoletje nafta – dragocena dobrina, ki določa bogastvo narodov.« Vendar v primerjavi z nafto voda nima nadomestkov. Pod okriljem Svetovne trgovinske organizacije in Splošnega sporazuma o trgovini s storitvami prihaja do novih sklopov pravil v zvezi z vodo. Tako sporazumi omogočajo multinacionalkam, da kupujejo in prodajajo vodne pravice v državi po svoji izbiri.

Prva velika vojna za vodo v 21. stoletju je bila v Boliviji, ko je Svetovna banka zavrnila obnovitev posojila v višini 25 milijonov dolarjev, razen če bodo vse storitve v zvezi z vodo privatizirane. Potem ko so javni vodovod v mestu Cochabamba prodali Bechtelu, močni ameriški korporaciji, je cena vode skokovito narastla. Prebivalci Cochabamba so se zbrali na velikih uličnih demonstracijah, ki so se sprevrgle v splošno stavko, kar je ohromilo mestno gospodarstvo, tako da je bil Bechtel prisiljen zapustiti državo. Trenutno Bechtel toži bolivijsko vlado za 25 milijonov dolarjev odškodnine.

Svetovna banka in Mednarodni denarni sklad v mnogih primerih nova posojila pogojujeta s privatizacijo vode in drugih storitev. V mnogih državah se vlade odpovedujejo nadzoru nad domačo zalogo pitne vode v zameno za odpis dolgov, dostop do mednarodnega trga in tujo pomoč. Tako so prebivalci prisiljeni kupovati vodo po zelo visokih cenah.

Kaj lahko naredim kot kristjan?

Premišluj! – Vsakič, ko vidiš vodo, se spomni, da je Božji dar. Nauči se razviti spoštovanje do te življenjske tekočine. To ni samo blago ali predmet, temveč naša sestra. Voda je življenje. Življenje za revne. Življenje za ves svet.

Izobražuj se! – Bodi zagovornik vode kot osnovne človekove pravice. Razvij kritično zavest. Vključi civilno družbo pri načrtovanju in izvajanju načrtov za obrambo in zaščito vode. Pozanimaj se, kdo je lastnik podjetij, ki prodajajo vodo tam, kjer živiš.

Varčuj! – Pomisli na nekaj načinov, kako lahko varčuješ z vodo doma (npr. zamenjaj pipe, ki puščajo; omeji zalivanje trave; skrajšaj čas tuširanja, itd.).

Brani! – Vključi se v aktivnosti, ki se zavzemajo za pravice lokalnih skupnosti do upravljanja z lastnimi vodnimi viri. Vključi se v zagovorništvo na lokalni, nacionalni in mednarodni ravni.

Spreminjaj! – Postani ozaveščen potrošnik. Kupuj reciklirane, okolju prijazne izdelke. Spremeni svoje dnevne navade in s tem prispevaj k ohranjanju okolja in posledično vode. Manj se vozi z avtom ter več hodi, kolesari ali uporabljaj javna prevozna sredstva. Namesto kopanja v kadi se raje oprhaj. Deli svoje znanje z drugimi.

Le s skupnim, trajnim in osmišljenim delom bomo prispevali k ohranjanju te pomembne življenjske tekočine tudi za prihodnje rodove.

Zdenka Pišek

Nagradna številčnica

Poiščite besede, ki jih zahtevajo opisi, in njihove črke pripišite k številkam. Črke nato po vrsti prenesite v lik. Ob pravilni rešitvi boste v vodoravnih vrstah prebrali misel, ki jo je kmalu po svoji umestitvi izrekel novi papež Frančišek.

Sestavila: Frančiška Pavlič

1 2 = kratica za uredniški odbor
3 4 5 = podolgovat, votel predmet, osnovni del vodovodne napeljave
6 7 8 9 10 11 12 13 = pripadnik krščanske vere

3	4	7	6	4
5	11	4	6	7
8	9	10	1	9
2	5	12	13	4
5	4	9	10	12

Pravilna rešitev iz prejšnje številke se glasi:
april, zidar, glista, zveza, Atila, Iduna, dohtar, golob, važič, Anika
zaklad: **PRIDI, SVETI DUH, TOLAŽNIK!**

Prejeli smo 26 pravih odgovorov. Lepo ste se potrudili! Nekateri vztrajno poskušajo priti do nagrade tako, da pošljejo več dopisnic. To vam ni ravno v čast, urednik pa takšne poskuse goljufanja izloči iz žrebanja.

1. nagrada: **Albina Rupnik**, Idrija;
2. nagrada: **Marija Čermelj**, Ljubljana;
3. nagrada: **Krista Šajn**, Petelinje.

Čestitamo!

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Küzmičeva 6, 1000 Ljubljana), do 2. avgusta 2013. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: Milan Bizant, Med svetlobo in senco;
2. nagrada: DVD Duhovni poklic;
3. nagrada: 3 kompleti razglednic Sončna pesem.

Javier Garrido

Rožice sv. Frančiška

na novo prebrane in premišljene (7)

VII. Kako je sveti Frančišek obhajal štiridesetdnevni post na nekem otoku Peruškega jezera, kjer se je postil štirideset dni in štirideset noči in ni zaužil drugega kot pol hlebca kruha

Ker je bil sveti Frančišek pravi Kristusov služabnik, v nekaterih rečeh skoraj drugi Kristus, svetu dan v zveličanje ljudstva, ga je hotel Bog Oče v mnogih dejanjih narediti enakega in podobnega svojemu Sinu. To nam dokazuje sveti Frančišek s svojo častitljivo družbo dvanajstih apostolov, s čudovito skrivnostjo svetih ran in z nepretrganim postom v svetem postnem času, ki ga je takole obhajal.

Ko je bil sveti Frančišek neki pustni torek v hiši enega svojih učencev ob Peruškem jezeru in je tam tudi prenočil, mu je Bog razodel, naj obhaja štiridesetdnevni post na kakem otoku tega jezera. Tedaj je sveti Frančišek naprosil

tega svojega prijatelja, naj ga iz ljubezni do Kristusa pelje v lastnem čolniku na otok, kjer nihče ne prebiva; to naj bi storil v noči na pepelnično sredo, tako da bi nihče tega ne opazil. Iz globoke vdanosti, ki jo je gojil do svetega Frančiška, je to prošnjo izpolnil brez obotavljanja in ga prepeljal na zaželeni otok. Sveti Frančišek ni vzel s seboj drugega kot dva hlebčka. Ko sta dospela na otok in se je prijatelj poslavljaj, ga je sveti Frančišek lepo prosil, naj nikomur ne izda, da je tam, sam pa naj se ne vrne prej kot na veliki četrtek. Nato je oni odveslal.

In sveti Frančišek je ostal sam. Ker ni bilo tam nikakršnega zavetišča, kamor

bi se mogel umakniti, je šel in stopil v zelo gosto grmovje, ki je iz trnja in grmičevja sestavljalo nekako kočico ali bolje brlog. In tu se je poglobil v molitev in premišljevanje o nebeških rečeh. Ostal pa je tam ves postni čas, ne da bi drugega zaužil kot polovico enega tistih hlebčkov: tako je videl njegov prijatelj na veliki četrtek, ko se je vrnil k njemu in našel od dveh hlebčkov enega celega, drugega pa polovico. Misli se, da je sveti Frančišek pojedel drugo polovico iz spoštovanja do posta blagoslovlje-

nega Kristusa, ki se je štirideset dni in štirideset noči postil, ne da bi zaužil najmanjšo telesno hrano. Tako je z ono polovico kruha odgnal od sebe strup nečimrnosti in se postil po Kristusovem zgledu štirideset dni in štirideset noči.

Pozneje je Bog na tistem kraju, kjer se je sveti Frančišek tako čudežno postil, zaradi njegovega zasluženja storil veliko čudežev. Zato so začeli ljudje tamkaj zidati hiše in stanovati in kmalu je nastal lep in velik kraj, kjer je tudi samostan bratov, ki se imenuje Otoški samostan. In še sedaj moški in ženske tiste vasi zelo spoštujejo in častijo kraj, kjer se je sveti Frančišek postil.

V hvalo Jezusu Kristusu in ubožcu Frančišku. Amen.

Odmev za danes

Prisrčen list v zgodbi frančiškanskega posnemanja Jezusa. Nihče ne more biti enak Jezusu, niti Frančišek. On se je tega zavedal, veliko bolj kakor njegovi privrženci.

Poglavje odseva namen celotnega dela: vzbuditi v bralcih »pobožnost« ob srečanju z »občudovanja vrednimi zgledi« svetega Frančiška in njegovih tovarišev.

Rožice nam dajejo slutiti to odkritosrčno in popolno ljubezen do Jezusovega življenja in življenja svetnikov, ki jo je krščansko ljudstvo vedno gojilo onkraj naše vednosti.

Res je tudi, da to preprosto pobožno gledanje delno izvira tudi iz kulture. Jezus in svetniki so bili povzdignjeni v presežne zglede, v nedotakljive arhetipe.

Toda zakaj nam ta pobožna uglašnost povzroča toliko težav? Zakaj imamo »posnemanje Kristusa« za preseženo in govorimo zdaj o »hoji za njim«? Zakaj nam postajajo sumljive te dobesedne oznake?

Zapomnil si bom polovico hlebčka, ki ga je Frančišek pojedel zato, da ne bi bil enak Jezusu. Izvrstnost duše, ki se ustavi na pragu svojega Gospoda.

Preudarnost duha, ki pozna najbolj prefinjene skušnjave.

Ponižnost biti učenec, zgolj učenec.

Moja polovica hlebčka, ki mi dopušča slediti Jezusu na natančni razdalji, ki ustreza veri, kolikršna mi je bila podeljena (Rim 12).

Se nadaljuje.
Posodobljeni prevod Alojzija Resa
pregledal br. Miran Špelič.
Odmeve prevedel Robert Kralj.

Novice iz Svete dežele

APRIL 2013: Obhajanje velike noči

Velikonočni obredi so končani. Za mlade duhovnike, ki so jih prvič obhajali v Sveti deželi, so bili zagotovo nepozabni. Fr. Eduardo Gutierrez, ki je iz Mehike prišel pred šestimi meseci, pravi, da je tukaj našel svojo novo malo družino, svojo novo domovino.

Take občutke deli mnogo frančiškanov. Karizmatični duhovnik Paresh Parmar pravi, da je bila to zanj izkušnja, ki ga je spremenila v največjih globinah njegovega bitja. Ko se je na veliki petek znašel poleg Gospodovega groba, je skoraj padel v nezavest. Potrdil je, da je bil takrat v transu. Zdaj se počuti popolnoma prenovljenega.

Ivaldo Evangelista je bil tukaj drugič, a pravi, da je bilo njegovo doživljanje velike noči enako močno kot prvokrat. Pravi, da se tisti, ki doživljajo veliko noč na tem koncu sveta, lahko počutijo privilegirani, ker toliko drugih kristjanov ne more biti tam, hkrati pa ta privilegij nalaga večjo odgovornost pri služenju drugim.

Sirija potrebuje pomoč

Položaj v Siriji se slabša: ni več stekel v oknih, strehe so poškodovane, voda pušča vsepovsod in ljudje živijo v grozi pred bombami, ki še vedno padajo. Napadi se stopnjujejo tudi na bolj oddaljenih območjih države. Vendar pa v mestih, ki jih je prizadela državljanska vojna, nekateri še vedno ostajajo in pomagajo najrevnejšim. Jezuiti, na primer, imajo posebno obednico, v kateri vsak dan nahranijo tisoče družin. Položaj je vsak dan hušji, zato kustos Svete dežele poziva k denarni pomoči, saj hrana in osnovne potreščine ne morejo priti čez mejo.

MAJ 2013: Praznovanje najdbe Svetega križa

V torek, 7. maja, so šli frančiškani k Svetemu grobu praznovati najdbo svetega križa. Zato se je v baziliki zbralo veliko romarjev. Večinoma so bili to Slovani, ki so prišli praznovati velikonočno osmino. Ta dan je izbran zato, ker je 7. maja 351 »prišlo na nebu do tega svetlobnega pojava v obliki križa točno nad Golgoti, ki je segel vse do Oljske gore« (Pismo sv. Cirila Jeruzalemskega cesarju Konstantinu leta 351). Katoličani tega praznika ne obhajajo več, razen v Jeruzalemu.

Praznik je zbral frančiškane k prvim večernicam, potem pa še k liturgičnemu branju ob polnoči ter se je končal s procesijo trikratnega obhoda okoli Gospodovega praznega groba, v kateri so kustosi nosili relikvijo svetega križa, ki so ga potem verniki lahko častili.

JUNIJ 2013: Prenovitev sedme postaje končana

V petek, 7. junija, so v Jeruzalemu blagoslovili prenovljeni oltar sedme postaje. Več kot 100 let po postavitvi kapele se je Kustodija Svete dežele odločila, da jo v celoti prenovi. Po več mesecih obnovitvenih del je sedma postaja postala pravi biser križevega pota. Slika Jezusa, ki pade pod križem, je delo francoskega slikarja François Lafona.

Pripravil
br. Boštjan Horvat OFM

Betanija za obzidjem

Kdo so danes žene, kot sta bili Marta in Marija?

Krščanske žene Betanije – maloštevilne, izolirane in zaskrbljene za bodočnost svojih otrok. Živijo za obzidjem, ki loči Jeruzalem od bližnjega naselja Betanija, kamor je prihajal Jezus v hišo svojega prijatelja Lazarja in užival gostoljubje Marte in Marije.

Kraj nosi ime Lazariéh. Danes je na poti iz Jeruzalema v Lazariéh potrebno narediti velik ovinek in vstopiti skozi vrata varnostnega obzidja. Zidana cementna pregrada loči majhno krščansko skupnost, ki prebiva v tem kraju. Tukajšnji prebivalci zelo težko dobijo dovoljenje za prehod v Jeruzalem in nazaj, zato grozi temu kraju kritično zmanjšanje števila prebivalstva. Naselje je pretežno muslimansko, samo 36 krščanskih družin še živi tu s svojimi velikimi problemi. Krščanske žene se srečujejo po sveti maši in si pripovedujejo svoje zgodbe. Žal se zgodi tudi, da duhovnik ne more priti do njih za obhajanje evharistije.

Mladi nimajo stikov s svojimi vrstniki-kristjani, zanje ni organiziranih nobenih aktivnosti in matere skrbi nevarnost, da zapadejo v drogo. Njihovi otroci bi radi odšli, sanjajo o Ameriki, matere pa čutijo močne korenine v kraju, kjer so rojene. »Vsak od nas bi moral biti apostol – pove Myriam – ne mislim, da bi morali oditi odtod in oznanjati, ampak pričevati moramo s svojim življenjem, tako da bo vsak, ki nas bo srečal, lahko rekel: to je krščanska žena.«

To so žene bojevnice, prepričane v nujnost tega, da njihovi otroci rastejo z vrednotami evangelija. »Govorimo svojim otrokom o lepoti ljubezni in odpuščanja, tudi do tistih, ki so nas ranili, kajti tako je delal tudi Jezus, ki je bil tu doma!«

Žene miru, ki prosijo, da jih slišimo. Hrepenijo po tem, da bi jih prišli obiskat drugi kristjani, da bi začutile, da pripadajo večji skupnosti in bi lahko s pogumom gledale preko zidu, ki jih loči od sveta.

Chiara Tamango; Eco di Terrasanta
Prevedla Marija Mali

Darovi za Sveto deželo od 9. 4. 2013 do 27. 6. 2013

- 100 € Kranjc Tanja, Krevs Jožefa, Arih Liljana
- 50 € Globevnik Vlasta 2x, Goršič Milena, Tisovic Ana, Marija, Rihar Lojzka, Beravs Nika, Šramel Vilhar, Jasna, Somrak Anton, Jakša Ana, Pevec Stajnko, Katarina
- 40 € Pernel Francka
- 30 € Furlan Vid, Repolusk Silva, Lesnik, Dolšak Stanislav, Saksida Irena
- 25 € Petavs Marija, Lukanc Marija, Bester Mojca, Kocjančič Herman
- 22,50 € Potočnik Terezija
- 20 € Borko Tea, Zupančič Jožefa, Možina Jožica, Zore Rudolf, Makarovič Božidar, Vidrih Pavel, Kavčič Marija, Kovač Zlata, Metelko Ana, družina Freljih, Koželj Olga, Borišek Ljudmila, Prešern Janez, Varl Magdalena, Horvat Mirko, Butala Janez, Mrak Janez, Zalar Klemen, Polajnar Frekuh Nataša
- 17 € Perkovič Marjana
- 15 € Harej Vojko
- 10 € Pavlič Marija, Kirn Ivana, Brumen Anica, Vadrjal Zdenka, Lavre Gjerkeš Amalija, Zupančič Jože, Kranjc Stanislav, Mohorič Marija, Salobir Marjan, Žagar Vera, Santin Nevijo, Ličen Ada, Sarazin Milica, Pleskovič Jožefa, Danijela Košuta
- 5 € Plajhner Elica, Sterle Anton

Bog povrni!

Uredila Majda

Nagovor ob pogrebu +Staneta Gorca, 26. aprila 2013 v Stožicah

Poslavljamo se od pokojnega Staneta Gorca, ki je lansko leto v krogu svojih sorodnikov, prijateljev in znancev obhajal visok življenjski jubilej, stoletnico rojstva. Svojo stoprvo obletnico pa bo obhajal pojutrišnjem skupaj s svojo pokojno ženo, ki jo je dolgo pogrešal in jo je tako rad obiskoval v grobu.

Imel je junaško mamo, ki ga je pri Gorčevih na Veliki Loki povila kot trinajstega dojenčka od skupaj sedemnajstih otrok. Izučil se je za krojača. Najprej je do 1937 delal pri privatniku, nato pa trideset let v tovarni nogavic Vidmar v Stožicah, kjer ni bil le krojač, ampak je tudi popravil stroje. Dolgo življenje v pokoju je dobro izkoristil za molitev in branje ter številna dobra dela.

V evangeliju smo slišali Jezusove besede, polne tolažbe. Poglejmo le tri:

1. »V hiši mojega Očeta je mnogo bivališč.« To so tista bivališča, o katerih pojeta naša pesem za praznik vseh svetih »O, srečni dom nad zvezdami, kjer bivajo vsi blaženi«, in Slomškova pesem »V nebesih sem doma«. To so bivališča, ki nikoli ne bodo preminila, bivališča, ki nimajo tistih vrat, skozi katera človeka odnesejo na pokopališče.

Eno od teh bivališč je namenjeno tudi pokojnemu Stanetu, ki je tolikokrat pel ti dve pesmi na cerkvenem koru. S svojo župnijo Ježico je bil zelo dobro povezan. Ponosen je bil na to, da je smel v domači cerkvi brati

berilo, ko je prišel na vrsto. Še pri 96 letih ga je bral, verjetno kot najstarejši bralec v Sloveniji. Na vsako branje se je dolgo pripravil. Povedal je, da berila ni bral, ampak ga je govoril, ker ga je znal skoraj na pamet. Kot cerkveni pevec je pel na koru kar 40 let. Za domačo cerkev je šival ministrantska in druga oblačila. Dokler je mogel hoditi, je šel vsak dan na grob obiskat svojo pokojno ženo, zvečer pa k sveti maši in k obhajilu.

2. Druga tolažilna Jezusova beseda iz evangelija se glasi: »Odhajam, da vam prostor pripravim.« Jezus nam je pripravil prostor v nebesih. Pokojnik je živel v tej veri in se ni sramoval pokazati, da je veren, tudi takrat, ko je bila vera še zapostavljena in zaničevana. Trdno je veroval v posmrtno življenje. To življenje ne traja samo 100 let, niti ne samo milijon let, ampak vso večnost. V primeri z zemeljskim življenjem je večno življenje več kakor ogromni ocean v primeri z eno samo kapljico vode.

Pokojni Stane si je zaslužil duhovni prostor v nebesih s tem, da je v svojem dolgem življenju napravil zelo veliko dobrih del, saj je rad ljudem pomagal. Stiški menihi smo mu zelo hvaležni, da je 24 let, od 1981 pa do 2005 z veseljem občasno prihajal v naš samostan ter zastonj šival naše redovne in civilne obleke. Iz hvaležnosti smo ga 20. avgusta 1990 sprejeli med samostanske častne člane – familiare. V samostanu pa ni le šival, ampak je tudi molil. Tako se je ravnal po našem pravilu: Moli in delaj!

3. Tretja Jezusova tolažilna beseda se glasi: »Zopet bom prišel in vas k sebi vzela.« Življenje v nebesih je življenje pri Jezusu. On je pokojnega Staneta in že prej njegovo ženo vzela k sebi, kakor je obljubil v današnjem evangeliju: »Zopet bom prišel in vas k sebi vzela.« Da nas bo Jezus po smrti vzela k sebi, moramo biti z njim povezani že v tem življenju. To je pokojni Stane uredničeval vse življenje, zlasti pa v času, ko je

Grčija – Apostolsko potovanje sv. Pavla po evropski celine

Od 6. do 14. septembra 2013
avtobus / ladja / 9 dni

Apostol Pavel je na drugem misijskem potovanju v letih 50–53 po Kristusu prvokrat prišel v Evropo iz Male Azije. Naše romanje v Grčijo ima namen, da obiščemo kraje in mesta, ki jih je sv. Pavel, apostol narodov, zaznamoval z evangelijem našega Gospoda Jezusa Kristusa. Romanje bo potekalo z avtobusom in ladjo.

PROGRAM:

1. dan – 6. 9. (petek): Zgodaj zjutraj (ob 5h) odhod avtobusa z Viča v Ljubljani, smer Hrvaška, Srbija, do Niša. Mesto s spominom na Konstantina Velikega, sv. Heleno in milanski edikt leta 313 – 1700 letnica! Sv. maša, namestitev, večerja.

2. dan – 7. 9. (sobota): Zjutraj odhod proti Skopju, sv. maša v kapeli Matere Terezije, obisk spomenika Materi Tereziji v središču Skopja in nadaljevanje vožnje do Soluna. Prihod v Solun, namestitev za 2 noči, večerja, prenočevanje (Pavel je napisal dve pismi v Solun).

3. dan – 8. 9. (nedelja): Sv. maša v Filipih in obisk Neapolisa. Tu je sv. Pavel najprej stopil na evropska tla, ko se je pripeljal iz Male Azije. Povratak v Solun, večerja.

4. dan – 9. 9. (ponedeljek): Na vrsti je Beroja (Apd 17,10-14) in naprej v Meteoro, kjer so samostani na visokih skalah. Srečanje s pravoslavjem in meniškimi skupnostmi. (Sv. maša.) Večerja in prenočevanje.

živel v pokoju. Ko ni mogel več delati, je ves dopoldanski čas porabil za molitev. Zmolil je po pet rožnih vencev na dan in mnoge druge molitve. Popoldne pa je veliko bral različne zlasti verske revije in knjige.

Domačim izrekam sožalje. Vse naj potolaži, še zlasti vse, ki so pokojnika imeli radi, Gospod Jezus, ki je za nas umrl in vstal ter nas pričakuje v nebesih.

p. Anton Nadrah, Ljubljana, junij 2013

Anino romanje v Benečijo

Porčinj (Porzus) – k Mariji Žanjci –
Landrska jama
SOBOTA, 27. julija 2013

Naše tradicionalno Anino romanje bo letos v Benečijo. Porčinj je mnogim neznana božja pot, Landrska jama pa lepa znamenitost, kjer je v votlini oblikoval kapelo stavbar Andrej iz Loke. Vabljeni v Beneško Slovenijo.

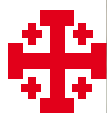
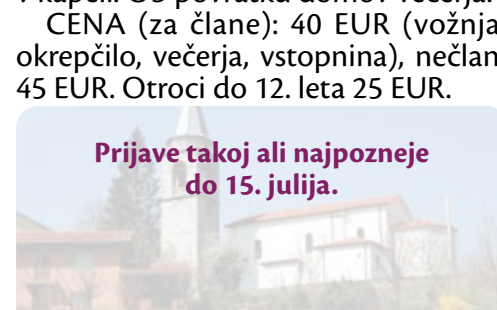
PROGRAM:

Odhod avtobusa iz Kamnika ob 6.00 (avtobusna postaja), 6.45 avtobusna postaja v Ljubljani (29A), ob 7.00 Dolgi most na Viču. Postanek v Ajdovščini na AP (8.00) in na AC Petrol Vrtojba ob 8.30. Vožnja do kraja Atimis in z manjšim avtobusom do Porčinja. Zbiranje pri kapelici prikazovanja, rožni venec, nato procesija v cerkev in sv. maša.

Po sv. maši okrepčilo v romarskem domu in povratak v dolino. Obisk Landrske jame v dolini Nadiže, litanije v kapeli. Ob povratku domov večerja.

CENA (za člane): 40 EUR (vožnja, okrepčilo, večerja, vstopnina), nečlani 45 EUR. Otroci do 12. leta 25 EUR.

Prijave takoj ali najpozneje
do 15. julija.

CENA ROMANJA za člane je 795 EUR, za nečlane 875 EUR (ob udeležbi 40 in več; do 39 udeležencev je cena višja za 80 EUR; do 30 udeležencev je cena višja za 110 EUR). Vključuje potovanje s turističnim, klimatiziranim avtobusom, cestnine in pristojbine, polpenzijska namestitve (večerja in zajtrk) v hotelih s TWC; ladja 2 dni Patras–Trst v notranjih kabinah po 4; doplačilo za dvoposteljno notranjo kabino je 40 EUR. Lokalno slovensko in strokovno biblično vodstvo.

NE VKLJUČUJE VSTOPNIN, te se plačujejo sproti (kar bo zneslo približno 50 EUR).

Za romanje nujno potrebujete POTNI LIST, ker potujemo skozi Srbijo in Makedonijo!!

Doplačilo za ENOPOSTELJNO SOBO je 160 EUR – doplačilo se poravnava ob prijavi.

Ob prijavi plačate 400 EUR, ostalo do 20. 8. 2013.

Zdravstveno (nezgodno) zavarovanje (Elvia) je vključeno.

PRIJAVE SPREJEMAMO TAKOJ oz. do zasedenosti mest v avtobusu.

Vodstvo romanja prof. Bogomir Trošt in p. Peter Lavrih.

5. dan – 10. 9. (torek): Zapuščamo Meteoro in stopamo v svet grške antike, smer Atene. Obisk delfskega preročišča in nadaljevanje do glavnega mesta. Namestitev, večerja in prenočevanje.

6. dan – 11. 9. (sreda): Sv. maša v katoliški katedrali. Dan za Atene! Pavlov Areopag, njegov govor po 2000 letih še odmeva, popoldne proti Korintu, večerja, prenočevanje.

7. dan – 12. 9. (četrtek): Sv. maša - nova smer apostola Pavla: Korint in dve pismi Korinčanom; Mikene in Epidaurus, odhod na ladjo v Patras, namestitev, večerja, vožnja do Trsta.

8. dan – 13. 9. (petek): Počitek na ladji. Namestitev v kabinah po 4 (za kabine z 2 ležiščema je doplačilo). Polpenzion.

9. dan – 14. 9. (sobota): V nočnih urah prihod v Trst, avtobusna vožnja v Ljubljano.

Ekumensko romanje:

MOSKVA - SERGIJEV POSAD - SANKT PETERBURG - CARSKOJE SELO - PETERHOF

Od 27. avgusta do 1. septembra 2013

PROGRAM:

1. dan – 27. 8. (torek): Polet z Brnika v Moskvo, namestitev, večerja in prenočevanje.

2. dan – 28. 8. (sreda): Zajtrk, avtobusni ogled Moskve, sv. maša v katoliški katedrali, srečanje z nuncijem msgr. Jurkovičem, obisk pravoslavne patriarhije in bogoslovja, druge moskovske znamenitosti, večerja ali pozno kosilo, sprehod po Rdečem trgu ali po želji vožnja s podzemno železnico, ki ima ogleda vredne postaje, počitek.

3. dan – 29. 8. (četrtek): Zajtrk, sv. maša v katoliški cerkvi, obisk mogočnega samostana Sergijev Posad, ogled celotnega samostanskega naselja, kosilo, povrtek v Moskvo in pozno zvečer z vlakom v Sankt Peterburg, kupeji po 4 ležišča.

4. dan – 30. 8. (petek): Zjutraj prihod v Sankt Peterburg, avtobusni ogled mesta, obisk muzeja Eremitaž, Petropavlovska trdnjava, reka Neva, Isaakijevska cerkev, sv. maša v katoliški cerkvi, namestitev v hotelu, večerja, prenočevanje.

5. dan – 31. 8. (sobota): Zajtrk v hotelu, sv. maša v katoliški cerkvi, Carsko selo (Puškino), ena izmed rezidenc carja Petra I., večerja, prenočevanje.

6. dan – 1. 9. (nedelja): Po zajtrku sv. maša, obisk obmorske carske rezidence Peterhof, odhod na letališče in polet v Ljubljano.

Duhovno vodstvo: p. Peter Lavrih in lokalni vodniki.

Cena romanja za člane: 1.190 EUR (udeležba nad 40 oseb), 1.290 EUR (udeležba nad 30 oseb), 1.390 EUR (udeležba nad 20 oseb). Vključuje letalski prevoz, namestitev na vlaku in v hotelih, hrano, kot je v programu, vse avtobusne prevoze, vstopnine, kot so v programu, vodstvo, organizacijo in DDV. Namestitev je polpenzijska, razen ko je nočna vožnja z vlakom.

NE VKLJUČUJE: pridobitev ruske vize 35€. Za pridobitev ruske vize na konzulatu v Ljubljani je potrebno rusko povabilo, ki ga bo posredovala ruska agencija, **izpolnitev formularja in predložitve veljavnega potnega lista na društvo.** Postopek bo potekal mesec dni pred odhodom. Na vlaku ni enoposteljnih kabin. Doplačilo za napitnine: 20 EUR.

Prijave že sprejemamo, plačilo ob prijavi 400 EUR, do 1. 7. še 400 EUR, ostalo 2 tedna pred odhodom.

DRUŠTVO PRIJATELJEV SVETE DEŽELE
V SLOVENIJI

TRŽAŠKA 85, SLO - 1000 LJUBLJANA,
REPUBLIKA SLOVENIJA

TEL.: +386 (0)1.24.44.250,

FAX: +386 (0)1.24.44.251;

GSM: 041.669.134

HTTP://WWW.SVETA-DEZELA.SI

E-MAIL: KOMISARIAT@KCC.SI

TRR: 05100-8010149684

ID.DDV: SI67460607 (DAVČNI ZAVEZANEC)

Zdravko Jakop OFM DUHOVNI ŽARKI

Duhovni žarki so nastajali ob premišljevanju Božje besede, ki je 'duh in življenje', ob branju o življenju svetnikov in različnih duhovnih spisov. Žarki bodo še močnejše zažareli, če jih boš, dragi bralec, primerjal s svojimi izkušnjami ali jim dodal svoj komentar. Srečati se želijo s tvojimi mislimi, saj so tudi nastali zato, da bi morda pomagali razsvetliti razum, ogreti srce in okrepiti voljo za nadaljnje iskanje.

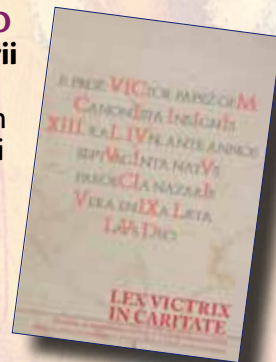
format 10 x 15 cm | obseg 88 strani | cena 3 €

Za bralce revije Brat Frančišek **do 31. julija 2013**, cena knjige samo 2 €.

Uredil Miran Špelič OFM

LEX VICTRIX IN CARITATE - ZAKON ZMAGUJE Z LJUBEZNIJO Miscellanea in honorem p. dr. Viktor Papež septuagenarii Zbornik ob 70-letnici p. dr. Viktorja Papeža

Pričujoče delo je akademski spomin in dar sodelavcev in študentov frančiškana p. dr. Viktorja Papeža ob njegovi sedemdesetletnici. Eni so bili njegovi sodelavci za časa njegovega dela na rimski papeški univerzi Antonianum, drugi so bili njegovi sodelavci, ko je deloval znotraj ustanov Svetega sedeža, spet tretji pa so z njim sodelovali v Sloveniji, ko je predaval na različnih akademskih ustanovah ter deloval na ljubljanskem cerkvenem sodišču.

format 16 x 23 cm | obseg 224 strani | cena 15 €

Za bralce revije Brat Frančišek **do 31. julija 2013**, cena knjige samo 10 €.

NAPOVEDUJEMO

Prihodnje leto je pred nami **500-letnica Slovenske frančiškanske provinc sv. Križa** in radi bi jo obeležili tudi s knjižno izdajo najpomembnejšega zgodovinskega vira za njena prva stoletja, to je kroniko **p. Mavra Fajdiga** v latinskem jeziku z naslovom **Bosnia Seraphica**, seveda z obširnimi slovenskimi uvodom in razlago. O njem smo vam spregovorili že v prejšnji številki. Če do 1. 10. 2013 naberemo vsaj 300 naročil, se bomo lotili projekta. Cena pa bo odvisna od števila naročil. Več ko jih bo, nižja bo cena (pri 300 izvodih 50 €; pri 500 izv. 30 €; pri 1000 izv. 15 €). Plačilo ob nakupu, prijave pa takoj! Po pošti, telefaksu ali e-pošti. **ČAKAMO!** Tako posameznike kot samostane in druge ustanove.

Predstavljeno lahko naročite na naslovu: **Založba Brat Frančišek**

Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; telefon: 01 2429312; faks: 01 2429313; e-mail: zbf@ofm.si

<http://ofm.rkc.si/zbf/>

